

Sau Khi Mất Trí Nhớ Làm Lại Từ Đầu Với Ông Xã

Contents

Sau Khi Mất Trí Nhớ Làm Lại Từ Đầu Với Ông Xã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16: End	29

Sau Khi Mất Trí Nhớ Làm Lại Từ Đầu Với Ông Xã

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ngọt, giới giải trí, HE Một mối tình được nảy mầm từ hồi còn đi học đại học. Cả hai gặp nhau lần đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mat-tri-nho-lam-lai-tu-dau-voi-ong-xa>

1. Chương 1

Edit + Beta: Vịt

**** Hề lu tui khai trương hồ rồi đây

“Tin nóng! Diễn viên thanh xuân Mẫn Trùng trên đường tới nơi làm việc xảy ra tai nạn xe cộ!”

“Theo tình hình bằng chứng điều tra trước mắt của cảnh sát cho thấy, lần tai nạn xe cộ này là bất trắc giao thông ngoài ý muốn, nhưng loại bỏ hành vi cố ý mưu sát.”

“Theo phóng viên săn tin, Mẫn Trùng nghi ngờ ở trong tai nạn bị thương nặng, đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh!”

“Bạn tốt của Mẫn Trùng trong giới giải trí dồn dập đăng bài bày tỏ quan tâm, hi vọng Mẫn Trùng có thể bình an vô sự sớm hồi phục.”

“Sau 10 tiếng tai nạn, vì sao chồng hợp pháp của Mẫn Trùng Cố Vịnh Hoài vẫn luôn không xuất hiện?”

“Dựa vào thời gian chung khung hình sau khi cưới của Mẫn Trùng và Cố Vịnh Hoài, chồng chồng Cố Mẫn bằng mặt không bằng lòng, nghi vấn tình cảm rạn nứt!”

Cố Vịnh Hoài ngồi trên máy bay từ Viên bay tới Yến thành, có chút mệt mỏi dựa vào ghế ngồi, ngón tay thon dài ở trên tablet lướt lướt ần ần, tìm tin tức giải trí liên quan xem, càng xem lòng càng nhũn càng lợi hại.

Người đại diện Hướng Thiên ngồi cách một lối đi nhìn khí áp quanh thân anh để nhà mình càng ngày càng thấp, không biết nên mở miệng an ủi anh thế nào.

Người đại diện của Mẫn Trùng Lý Thanh Thanh lúc gọi điện thoại cho Hướng Thiên, mang theo nước nỡ nói Mẫn Trùng xảy ra tai nạn, Cố Vịnh Hoài đang ở Viên chuẩn bị tham dự một show nhãn hiệu thời trang. Đó là một nhãn hiệu xa xỉ nổi tiếng quốc tế, lễ công bố sản phẩm mới của bọn họ luôn là một trong những show nhận được sự chú ý nhất của giới thời trang. Năm trước nhãn hiệu này tổ chức show, bên Hoa quốc đều chỉ có nhà thiết kế chuyên nghiệp đẳng cấp mới sẽ được mời, năm nay phá lệ mời nhân sĩ giới giải trí Hoa quốc Cố Vịnh Hoài, cũng có ý muốn thu hút ánh mắt, khai thác thị trường Hoa quốc.

Mà bên Cố Vịnh Hoài, mặc dù vừa mới ngoài 30 đã cầm vô số giải thưởng điện ảnh, là ảnh đế uy tín hoàn toàn xứng đáng, nhưng quả thực vẫn thiếu sót tài nguyên thời trang; lần này tham dự show, đúng lúc là cơ hội tiến quân giới thời trang ngàn năm khó gặp.

Ngay ở cửa, Cố Vịnh Hoài biết được Mẫn Trùng xảy ra tai nạn, lập tức không chút do dự xé bỏ hợp đồng với bên nhãn hiệu, một đường lái như bay tới sân bay Viên, bắt chuyến bay bay tới Yến thành buổi chiều hôm đó, chỉ kịp mang theo giấy tờ chứng nhận liên quan và người đại diện Hướng Thiên, để lại trợ lý sinh hoạt ở bên kia thu dọn hành lý trong khách sạn.

Trên người Cố Vịnh Hoài hiện tại mặc vẫn là bộ tây trang màu đen phía nhãn hiệu tài trợ anh, lộ ra khuôn mặt đường viền sắc bén, càng lộ vẻ cả người anh đều lạnh lùng tới khó có thể tiếp cận.

Nói thật, Hướng Thiên theo Cố Vịnh Hoài mười năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Cố Vịnh Hoài thất thố như vậy.

Cố Vịnh Hoài không chú ý tới Hướng Thiên đang thỉnh thoảng nhìn mình hai cái. Biết được Mẫn Trùng xảy ra chuyện, trong lòng anh vốn rất rối loạn, xem xong ảnh mà phóng viên giải trí mạng chụp, tâm tình anh càng không tốt.

Cái gọi là “Bằng mặt không bằng lòng”, đơn giản là trong mấy tấm hình kia, Cố Vịnh Hoài và Mẫn Trùng không có tiếp xúc tứ chi hoặc là tiếp xúc ánh mắt. Cố Vịnh Hoài đúng là vẫn luôn cảm thấy, hai tên đàn ông yêu đương, không cần thiết luôn dính lấy nhau, hơn nữa tính cách sai khiến, anh quen đối với ai cũng là bộ dạng gọn sóng không động, đâu biết ảnh chụp của đám phóng viên giải trí chụp, liền thật sự có thể nào bỏ ra một vở kịch “Giới thượng lưu thật sự rối loạn”?

Mẫn Trùng lúc này vẫn ở trong phòng bệnh hôn mê bất tỉnh, đám phóng viên giải trí bên ngoài cũng đang sắp đặt cậu thành tiểu bạch thái chồng ghét bỏ không ai cần, Cố Vịnh Hoài nghĩ đến đây liền càng tức giận. Anh mở comment dưới tin tức ra, phát hiện mọi người vậy mà đều rất đồng ý tin tức này.

“Đâu có chồng chồng nào kết hôn 2 năm ở chung như vậy chứ..... Nói hai bọn họ căn bản không quen tới cũng tin á!”

“Cảm giác Mẫn Trùng cười rất miễn cưỡng.”

“Ài vốn tôi rất manh CP này, nhưng hai bọn họ cưới cũng cưới rồi vậy mà còn rất ít phát đường, đường xào scandal nhà bên cạnh còn nhiều hơn 2 bọn họ.”

“Đồng ý lắm trên, fan CP đối với mấy bức ảnh chung khung hình này cũng không nào bỏ ra được cảm giác yêu.”

“Cố Vịnh Hoài mặc dù đang cười nhưng nhìn ra quá lãnh đạm là sao.....”

Cố Vịnh Hoài lướt lướt comment, tâm tình càng thêm kém.

Anh luôn đi đều là con đường phái thực lực tạo ra tác phẩm, bản thân rất ít xem comment dưới tin tức mạng, mọi người thảo luận về mình thế nào. Anh không nghĩ tới ở trong mắt người khác, quan hệ của mình và Mẫn Trùng là như vậy.

Vậy Mẫn Trùng thì sao? Mẫn Trùng trước đây có nhìn thấy bình luận tương tự hay không? Nếu em ấy thấy được, sẽ có cảm tưởng gì?

Trên mặt Cố Vịnh Hoài bất động thanh sắc, trái tim lại từng chút một nín lại.

2. Chương 2

Edit + Beta: Vịt

Cố Vịnh Hoài sau khi hạ cánh, trực tiếp lên xe đã sớm sắp xếp xong, chạy tới bệnh viện mà Mẫn Trùng ở.

Đó là bệnh viện tư nhân danh tiếng rất tốt của thành phố Gia Yến, mở ở ngoại ô, cách sân bay cũng không xa lắm, bình thường vô cùng thanh tịnh, lúc này cửa bệnh viện lại nhộn nhịp vây quanh rất nhiều phóng viên, Cố Vịnh Hoài vừa lộ mặt, đoàn pháo của các nhà truyền thông lập tức nhắm vào anh.

“Cố Vịnh Hoài tiên sinh xin hỏi anh vì sao hiện tại mới đến thăm Mẫn Trùng?”

“Cố Vịnh Hoài tiên sinh tin đồn anh và Mẫn Trùng tình cảm bất hòa là thật sao?”

“Cố Vịnh Hoài tiên sinh xin hỏi anh hồi đó kết hôn với Mẫn Trùng là 2 người tự do yêu đương hay là vì nguyên nhân nào khác?”

“Nếu như lần tai nạn này ảnh hưởng đến phát triển sau này của Mẫn Trùng, xin hỏi các anh sẽ ly hôn sao?”

Cố Vịnh Hoài vừa xuống xe đã vội vàng sải bước vào trong bệnh viện, khí tràng quanh thân lạnh lẽo, các phóng viên sau khi vây tới 7 mồm 8 lưỡi hỏi, nhưng không ai dám chạy lên cản đường anh. Lúc nghe thấy vấn đề cuối cùng, Cố Vịnh Hoài dừng một chút, nhìn về phía phóng viên hỏi. Rõ ràng trên mặt Cố Vịnh Hoài gọn sóng không động, nhưng phóng viên đối mặt với anh lại cảm thấy, trong đôi mắt kia đã vén lên kinh phong hải lãng, khí tràng cường đại ép mặt mà đến, phóng viên nhỏ kia không nhìn được, lui về sau hai bước.

Tầm mắt Cố Vịnh Hoài quét qua tấm biển “Bigbang Entertainment” trên micro trong tay phóng viên, sau đó lạnh nhạt mở miệng: “Hiện tại nằm trong bệnh viện sống chết chưa biết, là chồng của tôi, xin các vị không nên vì nhận được một chút tài liệu có thể dùng để viết lấp chỗ trống, quên mất đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất và tôn trọng đối với người khác.”

Quảng lại câu này, Cố Vịnh Hoài đầu cũng không quay lại vào cửa lớn bệnh viện.

May mà đã làm xong chuẩn bị tâm lý, lúc Cố Vịnh Hoài nhìn thấy Mẫn Trùng trên giường bệnh, vẫn có loại cảm giác hít thở không thông, dường như trái tim co rút quá lợi hại, kéo theo ngũ tạng lục phủ cũng bắt đầu cùng co rút lại, không khí trong thân thể tất cả đều bị khuấy ra khỏi thân thể, bản thân lập tức giống như bị ném ra không trung.

Cố Vịnh Hoài đứng ngốc ở cửa phòng bệnh, tốn một lúc lâu mới bình tĩnh được, anh hít sâu mấy lần, sau đó đi tới bên giường Mẫn Trùng.

Cố Vịnh Hoài đã có chút không nhớ ra lần trước gặp Mẫn Trùng là lúc nào, có lẽ là cái lần tháng trước bọn họ ăn cơm cùng nhau. Lúc ấy Mẫn Trùng vẫn ngồi đối diện anh cười đến ấm áp, Cố Vịnh Hoài vẫn nhớ rõ khí ấm trong nhà hàng đó mở rất đủ, thối mặt Mẫn Trùng tới đỏ bừng, nhìn qua cực kỳ mềm, khiến người ta đặc biệt muốn sờ tay sờ một cái.

Mẫn Trùng hiện tại nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt chụp mặt nạ oxy, dựa vào ống mềm và máy móc phức tạp duy trì sinh mạng.

Cố Vĩnh Hoài chưa từng nghĩ anh khả năng có một ngày sẽ mất đi Mẫn Trùng. Kể từ khi ở cùng với Mẫn Trùng, anh đều coi sự tồn tại của Mẫn Trùng là lẽ đương nhiên. Lúc nghe thấy bác sĩ nói với anh “Tình hình bệnh nhân còn đang quan sát, chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm tính mạng”, Cố Vĩnh Hoài hơi hoảng hốt, bản thân còn chưa kịp phản ứng, trên mặt đã ướt một mảnh.

Hướng Thiên lần đầu tiên nhìn thấy Cố Vĩnh Hoài rơi lệ. Hắn thở dài, đuổi bác sĩ ra, sau khi đưa cho Cố Vĩnh Hoài một bọc khăn giấy cũng rời đi, để lại Cố Vĩnh Hoài một mình ở phòng bệnh.

Cố Vĩnh Hoài không khóc ra, nhưng nước mắt một mực không tiếng động mà tuôn, trong lòng chua xót vô cùng. Không dễ dàng chờ nước mắt chảy hết, Cố Vĩnh Hoài cưỡng ép bình phục chút tâm tình, mới có thể cẩn thận đánh giá đáng về Mẫn Trùng hiện tại.

Mẫn Trùng vẫn luôn rất gầy, hiện tại bị đồ bệnh rộng thùng thình bao bọc, càng lộ ra vóc người mảnh dẻ; sắc mặt cậu tái nhợt, đôi môi một chút huyết sắc cũng không có, cả người nhìn giống như một chiếc lá khô.

Cố Vĩnh Hoài nhẹ nhàng mà đặt tay lên gò má Mẫn Trùng, giống như đang vuốt ve một món trân bảo dễ vỡ.

Anh nhớ ấn tượng đầu tiên của mình đối với Mẫn Trùng chính là, đứa nhỏ này sao trắng vậy chứ. Khi đó khí sắc Mẫn Trùng rất tốt, màu da như sữa tươi, màu môi giống như anh đào, Cố Vĩnh Hoài lúc ấy cảm thấy cậu vừa thanh thuần vừa đáng yêu, giống như thiếu niên tháp ngà voi kinh nghiệm sống chưa nhiều.

Anh lần đầu tiên gặp Mẫn Trùng, là ở một tiệc tối từ thiện. Lúc đó Mẫn Trùng diễn nam số 1 một bộ phim mạng vườn trường vừa phát sóng, bộ phim đó khiến Mẫn Trùng một lần nổi tiếng, trở thành diễn viên đại tân sinh được mọi người coi trọng.

Lúc Mẫn Trùng được giới thiệu cho anh quen biết, anh phát hiện thiếu niên thanh tú này lúc nói chuyện với mình không dám nhìn mình, ánh mắt né tránh, trên mặt màu sữa tươi còn nổi lên đỏ ửng.

Sau đó cơ duyên xảo hợp, hai người hợp tác một bộ phim, đối diễn không nhiều lắm; khi đó Mẫn Trùng thường thường sẽ chạy tới đưa đồ ăn vặt đưa trái cây hoặc Noãn Bảo Bảo cho mình, còn luôn lúc rảnh tới thỉnh giáo một vài vấn đề về kỹ thuật diễn.

Thủ đoạn theo đuổi rất ngốc, Cố Vĩnh Hoài lúc ấy lại bị làm cảm động. Anh vốn tính tình lạnh, bởi vì trong quá trình trưởng thành chịu ảnh hưởng từ gia đình, càng thêm không làm sao cảm giác yêu đương; lúc Mẫn Trùng dè dặt đến gần, anh cảm thấy rất thoải mái, giống như một sợi lông chim nhỏ ở đáy lòng anh gãi nhẹ nhàng.

Khi đó, em ấy nói với mình, chính là người này.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu thụ vẫn chưa ra sân..... Chương sau tiểu thụ tỉnh lại!

3. Chương 3

Edit + Beta: Vịt

**** Chắc mai tui sẽ lỡ hẹn 1 hôm nhé. Ngày kia mới sẽ có chương mới

Mẫn Trùng là buổi trưa ngày thứ bảy sau tai nạn xe cộ tỉnh lại.

Lúc Mẫn Trùng tỉnh lại, Cố Vĩnh Hoài vừa lúc ra ngoài nhận điện thoại, ở lại chăm sóc là người đại diện Lý Thanh Thanh của Mẫn Trùng. Mẫn Trùng đầu tiên là run run tay, kéo theo ống mềm truyền dịch cũng run rẩy theo, ngay sau đó liền mở mắt ra, mặc dù trên mặt một chút huyết sắc cũng không có, đôi con ngươi kia

lại trong suốt dị thường, không nhìn ra một chút vẩn đục của bệnh nhân, ánh nắng cuối thu hắt tới trong mắt cậu, giống như vàng vụn rơi lả tả trên mặt tuyết mênh mang.

“Mẫn..... Mẫn Trùng!” Lý Thanh Thanh có chút kích động nhào tới, “Cậu rốt cục tỉnh rồi! Có chỗ nào không thoải mái lắm không? Có cảm giác choáng đầu không?”

Không thoải mái đương nhiên là có, nhưng Mẫn Trùng hiện tại nhiều hơn là không biết làm sao. Cậu mê mang mà nhìn về phía Lý Thanh Thanh: “Cô..... Cô là ai?”

Lý Thanh Thanh bị câu hỏi này của Mẫn Trùng nện đầu mông lung.

Quan hệ của nghệ sĩ và người đại diện luôn luôn đều khá vi diệu, phần lớn đều chỉ bắt quá là ràng buộc ích lợi, giữa Lý Thanh Thanh và Mẫn Trùng nhiều hơn là nâng đỡ và trợ giúp lẫn nhau. Mẫn Trùng debut 4 năm, luôn là Lý Thanh Thanh dẫn dắt. Lúc Mẫn Trùng thiếu niên mất đi song thân, mà Lý Thanh Thanh cũng là một mớ tuổi người đầu bạc tiễn người đầu xanh, đều là người trợ một mình sống trên cõi đời này, đều không nơi nương tựa nhưng lại vẫn như cũ tâm mang thiện lương, bốn năm ở chung, Mẫn Trùng và Lý Thanh Thanh gần như coi nhau là người thân, phần tình nghĩa này cũng là nguyên sau khi tai nạn xe cộ, Lý Thanh Thanh có thể không có chuyện gì liền chạy tới bệnh viện.

Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ đến Mẫn Trùng vậy mà sẽ mất trí nhớ.

Khó trách đều nói cuộc sống là nguồn gốc của drama. Chỉ là drama trong tiểu thuyết, tình tiết mất trí nhớ như vậy xảy ra, mọi người nhiều lắm chỉ là than hai tiếng, rồi thuận miệng trào phúng một câu máu chó; song chờ lúc “máu chó” như vậy thực sự phát sinh bên cạnh mình, lại không có ai có năng lực mở miệng trào phúng vận mệnh, còn lại chỉ là mờ mịt vô thố.

Lý Thanh Thanh há miệng, không nói ra lời, hốc mắt đỏ trước.

Lúc này, bác sĩ chủ trị của Mẫn Trùng mang theo 2 hộ sĩ tới kiểm tra phòng. Thấy Mẫn Trùng tỉnh, cũng không kinh ngạc lắm, hỏi Mẫn Trùng mấy câu, Mẫn Trùng đều chỉ lắc đầu. Bác sĩ ngược lại rất bình tĩnh: “Tai nạn xe cộ tổn thương tới não, vỏ não chịu tổn thương, mất trí nhớ thuộc về tình huống bình thường. Các chỉ tiêu sinh lý của cậu đều khá ổn định, quan sát thêm khoảng thời gian nữa có lẽ có thể xuất viện.”

Mẫn Trùng chóng mặt gật đầu, sau đó có chút không quá xác định mở miệng: “Tên tôi, là Mẫn Trùng?”

“Phải.” Bác sĩ gật gật đầu.

Mẫn Trùng nhắm mắt lại. Cậu hiện tại đáy lòng trống rỗng, không biết mình là ai, không biết mình từng xảy ra cái gì, không biết mình ở trên cuộc đời này phải sống thế nào.

Giống như mình vốn là phôi thai được mẹ trái đất cưng chiều, luôn có nước ối ấm áp bao quanh mình, có một cuống rốn nối liền mình với thế giới; nhưng bây giờ đột nhiên bị cắt đi cuống rốn, thô bạo mà nhét vào vùng hoang dã băng lãnh.

Cậu cảm thấy rất vô trợ.

Nhưng không có cách nào, vận mệnh đùa giỡn với mình như vậy, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Mẫn Trùng một lần nữa mở mắt ra, lại lần nữa nhìn về phía bác sĩ, nhưng chú ý tới người đứng ở phòng bệnh sau lưng bác sĩ.

Cậu vừa nãy không để ý, cũng không biết người kia đứng đó đã bao lâu.

Mẫn Trùng nghiêng đầu, có chút chần chờ mở miệng: “Xin hỏi..... Vị tiên sinh kia, anh muốn vào sao?”

Cố Vịnh Hoài kỳ thực là theo bác sĩ trước sau tiến vào, lúc bác sĩ hỏi, anh đã đứng ở cửa nghe, không ai chú ý đến anh. Ngoài dự tính chính là, biết được Mẫn Trùng mất ký ức, anh còn bình tĩnh hơn mình tưởng tượng, lúc bác sĩ nói tình huống của Mẫn Trùng ổn định, Cố Vịnh Hoài như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm —

Người không sao là tốt rồi.

Chỉ cần Mẫn Trùng không sao, cùng lắm thì chính là một lần nữa bắt đầu.

Mình có thể cùng em ấy bắt đầu một lần nữa.

Cố Vĩnh Hoài có lòng tin, cho dù làm lại một lần nữa, Mẫn Trùng cuối cùng, cũng nhất định sẽ đi về phía mình.

Cố Vĩnh Hoài dưới cái nhìn chăm chú của người khác, đi lên trước.

Nói tới cũng kỳ quái, lúc Mẫn Trùng còn chưa tỉnh, Cố Vĩnh Hoài ở phòng bệnh nói chuyện với những người khác, mọi người đều cảm thấy anh lễ phép nhưng xa cách; hiện tại anh đi về phía Mẫn Trùng, rõ ràng giờ tay nhắc chân không tìm ra khác biệt quá lớn, loại cảm giác xa cách này lại lập tức biến mất không thấy nữa.

Mẫn Trùng nằm trên giường bệnh, nhìn thân hình cao to kia tới gần. Người đàn ông đó khuôn mặt anh tuấn tới không hợp lý, tác phong thành thực được áo gió màu kaki bọc lại lúc dừng lại bên giường bệnh cậu, đáy lòng Mẫn Trùng dâng lên một cổ tình cảm khó giải thích được.

Giống như một khắc trước cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ sơ sinh bị vứt bỏ nơi hoang dã, giờ khắc này lại nhanh chóng lớn lên thành một thiếu niên, chỉ là vì có thể đến cổ người trước mắt, sau đó vui mừng mà đụng đầu vào ngực anh.

Người đàn ông anh tuấn ở bên mép giường ngồi xuống, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Mẫn Trùng.

Bị người không quen biết dùng động tác thân mật như vậy đối đãi, Mẫn Trùng vậy mà cũng không cảm thấy ghét hoặc thế nào, ngược lại cảm thấy rất thoải mái.

Cậu nghĩ, mình nhất định quan hệ rất tốt với người kia. Cậu vẫn nhớ mình đã không còn cha mẹ, nhưng nói không chừng có thân thích kiểu anh em bà con, cũng có thể là bạn bè vô cùng tốt với mình.

Sau đó, Mẫn Trùng chỉ nghe thấy Lý Thanh Thanh mở miệng nói: “Mẫn Trùng, đây là Cố Vĩnh Hoài, là..... là chồng cậu.”

4. Chương 4

Edit + Beta: Vịt

**** Chương mới tạm biệt tháng cũ =))))

Nửa tháng sau, Mẫn Trùng ngồi trên xe Cố Vĩnh Hoài, lúc theo anh cùng về nhà, vẫn cảm giác có loại cảm xúc hoang đường không chân thật.

Cố Vĩnh Hoài cùng Mẫn Trùng ngồi phía sau xe, có thể cảm giác được Mẫn Trùng luôn dùng dư quang khóe mắt liếc mình. Trong ngăn ngực anh nhớ tới đoạn thời gian ở cùng với Mẫn Trùng. Khi đó Mẫn Trùng có chút câu nệ không cởi mở, Cố Vĩnh Hoài cũng không thích dính người, lúc hai người sống đôi ngồi trên xe thường cách rất xa. Mẫn Trùng dường như muốn ghé tới, nhưng có chút không dám, chỉ có thể mắt trông mong nhìn mình tìm lời tán gẫu.

Cố Vĩnh Hoài không để Mẫn Trùng biết, kỳ thực mình vô cùng thích ánh mắt kia, giống như nai con vậy, trong đáy mắt lóe ra ái ý trong veo không che giấu gì, lúc chớp mắt lông mi thật dài quét xuống, giống như đang quét đầu tim người ta vậy.

Sau khi kết hôn, Mẫn Trùng ngược lại cởi mở hơn nhiều, động tý là ghé lên người Cố Vĩnh Hoài; có lần 2 người đều ở bên ngoài uống rượu, Mẫn Trùng không cẩn thận cọ ra lửa trên người Cố Vĩnh Hoài, bình thường Cố Vĩnh Hoài luôn rất khắc chế, lần đó thật sự không nhịn được, xe vẫn dừng ở trong gara ngầm của tiểu khu, Cố Vĩnh Hoài liền ở trên xe hung hăng dằn vặt Mẫn Trùng một trận, hại Mẫn Trùng một đoạn thời gian rất dài nhìn thấy chiếc xe đó liền sẽ đỏ mặt.

Suy nghĩ bay tới chỗ này, Cố Vĩnh Hoài kịp thời dừng lại, tâm viên ý mã mà ho một tiếng, đưa chén giữ ấm cầm trên tay cho Mẫn Trùng: “Hiện giờ nhiệt độ hân vừa vặn rồi, uống chút trà nhuận hầu đi.”

“Cám ơn anh.” Mẫn Trùng cúi tay nhận lấy, ngón tay hai người lơ đãng đụng phải, Cố Vịnh Hoài dừng một chút, sau khi Mẫn Trùng cầm chén giữ ấm đi, lại đặt bàn tay mình lên mu bàn tay Mẫn Trùng, nhẹ nhàng cầm lấy, sau đó buông ra.

Cầm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay Cố Vịnh Hoài truyền tới, Mẫn Trùng có chút luống cuống khẽ đỏ mặt.

Sau khi tai nạn tỉnh lại, Mẫn Trùng mặc dù không nhớ rõ Cố Vịnh Hoài, nhưng vẫn như cũ theo bản năng đối với anh ôm cảm giác tín nhiệm và dục vọng muốn thân cận. Mẫn Trùng tin, tình cảm trước kia của mình và Cố Vịnh Hoài nhất định là rất tốt. Nhưng một người anh tuấn như vậy, khí trảng cường đại như vậy, chỉ là ngồi bên cạnh cậu, ngón tay đụng một cái với anh, nhịp tim mình cũng phải tăng nhanh một lúc lâu, vậy trước kia chân chính đến..... đến lúc trên giường thân mật, còn không phải ngất đi sao?

Hay là nói mình trước khi tai nạn tố chất tâm lý kỳ thực siêu cấp tốt, xảy ra tai nạn ngược lại trở nên vô dụng?

Cố Vịnh Hoài đối với xoắn xuýt nhỏ nội tâm Mẫn Trùng không biết gì cả; anh hiện tại đang tập trung vào lực chú ý, sau khi thương lượng với người đại diện Hướng Thiên điều chỉnh sắp xếp công việc.

Cha mẹ Mẫn Trùng đã mất, quan hệ cũng không thấy tốt lắm với các thân thích khác, hiện tại Cố Vịnh Hoài coi như là người quan hệ mật thiết nhất với cậu trên luật pháp, về tình về lý đều nên gánh trách nhiệm chăm sóc Mẫn Trùng, cùng cậu dần dần thích ứng “cuộc sống mới”. Cứ như vậy, Cố Vịnh Hoài không thể không thoả thác công việc vốn đã sắp xếp xong xuôi vô cùng nhiều, chỉ giữ lại cái cần nhất.

Còn có chính là, Mẫn Trùng đã mất đi ký ức, vậy trong nhận thức của cậu, Cố Vịnh Hoài kỳ thực bất quá là người lạ, từ tôn trọng đối với Mẫn Trùng, Cố Vịnh Hoài sắp xếp trợ lý sinh hoạt tới nhà mình thu dọn cho Mẫn Trùng một căn phòng ngủ đơn — anh cảm thấy như vậy Mẫn Trùng sẽ dễ chịu hơn.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cố Vịnh Hoài sau khi dẫn Mẫn Trùng về nhà, phòng ngủ mới đã thu dọn xong. Cố Vịnh Hoài dẫn Mẫn Trùng quen thuộc cấu tạo căn biệt thự nhỏ hai tầng ngày: “Lầu 1 có căn phòng trà, lá trà đều để ở phòng trà, hạt cafe và máy pha cafe đều ở phòng bếp, trong tủ lạnh có sữa tươi sạch, nếu muốn uống thì nhớ hâm lại..... Lầu hai là phòng ngủ thường ngày và phòng sách, trên ban công.....”

Cố Vịnh Hoài thủy chung đều đi cách phía trước bên trái Mẫn Trùng một bước, dẫn Mẫn Trùng xem chỗ nọ xem chỗ kia giống như dẫn trẻ con. Lúc Cố Vịnh Hoài đi tới ban công, Mẫn Trùng đột nhiên bước nhanh đi tới phía trước Cố Vịnh Hoài, trước một bước chạy đến ban công, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận mà vuốt ve từng chậu cây mọng nước trên ban công.

((*) cây mọng nước (còn gọi là thực vật nhiều thịt hay thực vật béo) là mấy loại cây mà lá dày mọng nước, thường là những cây chịu hạn như cây sen đá, xương rồng...)

Trong lòng Cố Vịnh Hoài khó giải thích được chấn động một cái.

Căn biệt thự nhỏ này là lúc bọn họ kết hôn mua. Lúc ấy Mẫn Trùng muốn đích thân đi trang trí phòng cưới, nhưng Cố Vịnh Hoài cảm thấy công việc của hai người đều bận rộn như vậy, anh không muốn tiếp tục để Mẫn Trùng hao tâm tổn trí ở chuyện vụn vặt này, bèn trực tiếp tìm công ty trang trí nội thất danh tiếng rất tốt, miêu tả sở thích của hai người một lần, liền toàn bộ phủi tay để công ty đó đi làm.

Hiệu quả lắp đặt làm ra, Mẫn Trùng không phát biểu ý kiến gì, nhưng cũng không nói mình thích bao nhiêu.

Sau đó Mẫn Trùng một lần nghỉ phép, mang một đồng thực vật mọng nước nuôi trên ban công, lại ở trên ban công đặt hai cái ghế nằm, từ đó ban công là nơi được Mẫn Trùng thường xuyên cưng chiều nhất. Cố Vịnh Hoài có lẽ nhớ được một điểm, Mẫn Trùng từng đề cập, cậu cảm giác mình tự tay trang trí, mới càng khiến mình có cảm giác thuộc về.

Cố Vịnh Hoài lại nhớ tới mấy cái này, đột nhiên có chút ý thức được, trước kia lúc hai người ở cùng nhau, dường như luôn là anh đánh nhịp quyết định.

Anh và Mẫn Trùng ý kiến bất hòa cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng Mẫn Trùng chưa bao giờ tranh luận với anh, anh cũng cho rằng Mẫn Trùng không để ý.

Mẫn Trùng sau khi vào biệt thự, đi dạo từng phòng, quả thực đều cảm thấy loáng thoáng quen thuộc; nhìn thấy từng đám thực vật mọc nước trên ban công; trong lòng cậu liền cơ hồ có thứ gì đó muốn phá đất chui ra.

Mẫn Trùng an tĩnh vuốt ve phiến lá thực vật mọc nước, hồi lâu, có người đưa tay ôn nhu phủ lên cổ cậu: “Trùng Trùng, em trước kia quả thực, cực kỳ thích bọn nó.”

5. Chương 5

Edit + Beta: Vịt

Mẫn Trùng bị sờ cổ, xúc cảm ôn nhu mang theo tê dại rất nhỏ bao phủ; cậu khó giải thích được có chút khẩn trương, nhưng không ghét.

Cố Vĩnh Hoài lại dẫn Mẫn Trùng đi xem phòng ngủ chuẩn bị cho cậu, sau khi biết mình và Cố Vĩnh Hoài chia phòng ngủ, Mẫn Trùng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời ở trong lòng âm thầm cảm tạ Cố Vĩnh Hoài.

Cho dù đối với anh có cảm giác thân cận như thế nào đi nữa, cũng không tiếp nhận được tiến độ nhanh như ngủ trên một giường.

Sau đó, hai người vào phòng chiếu phim, Cố Vĩnh Hoài tìm tác phẩm nổi tiếng của Mẫn Trùng ra, cười nói với cậu: “Tối xem phim truyền hình mình từng diễn?”

Mẫn Trùng: “Cảm giác hơi kỳ quái.....”

“Xem hai tập là không kỳ quái nữa.” Cố Vĩnh Hoài mở máy chiếu ra, sau khi vào mạng trực tiếp từ trong kho lưu trữ mở ra bộ phim, “Kỹ thuật diễn của em ở trong diễn viên cùng thế hệ, coi như lợi hại lắm rồi.”

“Nhưng mà..... Vẫn không bằng anh đi?” Mẫn Trùng lúc vẫn nằm viện, tự mình ở trên mạng tìm kiếm tài liệu liên quan tới Cố Vĩnh Hoài, lý lịch vô cùng gọn gàng, đánh giá của nhân sĩ chuyên nghiệp trong giới và đông đảo netizen cũng đều cực kỳ cao.

Mới ngoài 30 tuổi đã nhận hai giải ảnh đế, các giải thưởng lớn nhỏ khác thì vô số, nổi tiếng diễn gì giống đó, rất nhiều người đều nói anh là sách giáo khoa mà diễn viên trẻ đi trung thành.

Cố Vĩnh Hoài nghe vậy mấp máy khóe miệng: “Em cố gắng vài năm nữa, nói không chừng còn tốt hơn anh hiện giờ.”

Những lời này là thật. Cố Vĩnh Hoài là xuất thân chính quy, từng bước mạnh mẽ đi tới hiện tại; Mẫn Trùng là giữa đường chạy tới diễn phim, kết quả vừa diễn phát hiện cậu quả thực là ông trời thưởng cơm ăn, lực hiểu và lực thể hiện đối với nhân vật, khiến rất nhiều đạo diễn hợp tác cùng kinh hỉ.

Bất quá chỉ có Cố Vĩnh Hoài biết, Mẫn Trùng học tài chính tại sao muốn đi diễn phim.

Đáng tiếc nhân vật chính không nhớ rõ, hiện tại thật sự chỉ có mình mình biết.

Trên mặt Mẫn Trùng lộ ra thần sắc do dự: “Nhưng bây giờ em mất trí nhớ rồi, em cũng không biết năng lực diễn phim của mình còn đó hay không.”

Cố Vĩnh Hoài xoa xoa tóc mảnh đỉnh đầu cậu: “Không sao, tới lúc đó thử là biết. Cho dù không diễn được phim, trên thế giới này vẫn còn đầy việc có thể làm đó.”

“Cùng lắm thì, anh nuôi em.”

Mẫn Trùng vội vàng khoát tay: “Không cần không cần không cần..... Cái đó, cảm ơn anh, nhưng em nhất định có thể nuôi tốt bản thân..... Nếu không cũng quá vô dụng.”

Cố Vịnh Hoài biết câu này của mình chưa suy nghĩ đã thốt ra, nhất định sẽ gặp phải chống đối của Mẫn Trùng. Đừng nói Mẫn Trùng sau khi mất trí nhớ đã không nhận ra mình, cho dù là Mẫn Trùng trước kia, có lẽ tình nguyện trôi dạt đầu đường cũng không muốn sống dựa vào người khác.

“Thuận miệng nói..... Không sao đâu, em trước kia diễn phim cực kỳ có thiên phú, hơi luyện chút nhất định có thể tìm lại cảm giác. Đúng rồi, người đại diện của hai chúng ta hôm nay sẽ đến thương lượng sắp xếp công việc sau này của em, em cũng biết chứ?”

“Biết chứ biết chứ.”

Cố Vịnh Hoài gật gật đầu, không nói thêm nữa. Sau khi tán gẫu với Cố Vịnh Hoài mấy câu, Mẫn Trùng cảm thấy tiếp tục xem phim truyền hình mình diễn, cảm giác lúng túng vậy mà thần kỳ ít đi rất nhiều.

3h chiều, người đại diện của Cố Vịnh Hoài Hướng Thiên cùng người đại diện của Mẫn Trùng Lý Thanh Thanh đồng loạt đến biệt thự nhỏ của hai người Cố Mẫn. Kế hoạch phát triển sau này của Mẫn Trùng chủ yếu vẫn là Lý Thanh Thanh khổng chế, chỉ là phát triển của Mẫn Trùng đối với Cố Vịnh Hoài cũng có ảnh hưởng, cho nên Hướng Thiên cũng phải đi theo bằng thánh thương lượng.

Lý Thanh Thanh là phái nữ trong nghề cực kỳ giỏi giang, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Mẫn Trùng, kết quả bình xét của phòng làm việc là, đề nghị cậu giấu diếm tai nạn với đại chúng còn cả chuyện mất trí nhớ.”

Lý Thanh Thanh nói nguyên nhân, Mẫn Trùng cũng có thể hiểu. Tin tức cậu mất trí nhớ thả ra, mọi người khó tránh khỏi sẽ khó mà tiếp nhận, thoát fan quy mô lớn cũng không phải không có khả năng, rất nhiều đạo diễn có thể sẽ bởi vì cậu mất trí nhớ mà chất vấn năng lực diễn phim của cậu hiện tại, nhận kịch bản cũng sẽ khó khăn rất nhiều.

Mà trong giới giải trí, giữa người quen biết trên căn bản đều là sơ giao, trước khi ra ngoài làm việc học hành chút, giả bộ cũng không phải quá khó khăn.

Nếu như bị người phát hiện có vài việc Mẫn Trùng quả là không nhớ được, còn có thể nói là di chứng tai nạn xe cộ — Có vài việc không nhớ được, luôn tốt hơn nhiều so với cái gì cũng không nhớ.

Mẫn Trùng sau khi ở nhà làm đủ chuẩn bị dưỡng tốt thân thể, Lý Thanh Thanh đã sắp xếp cho cậu một show thực tế khá nhẹ nhàng, coi như là show đầu tiên làm việc lại của cậu.

Trước khi đi, Lý Thanh Thanh tìm cơ kéo Mẫn Trùng đến một bên, có chút lo lắng hỏi: “Mẫn Trùng, cậu sau này cũng phải luôn cùng Cố Vịnh Hoài giả chồng chồng..... Nếu như cảm thấy ở cùng với Cố Vịnh Hoài không được tự nhiên, cậu nói với chị một tiếng, chị tìm nhà khác cho cậu, chỉ cần không bị truyền thông phát hiện là được; nếu thích người khác muốn ly hôn, cái này cũng có thể thao tác..... Không cần miễn cưỡng bản thân nhé.”

Hướng Thiên chắc chắn sẽ không đồng ý Mẫn Trùng dọn ra hoặc ly hôn với Cố Vịnh Hoài. Cái này nếu vạn nhất bại lộ, Cố Vịnh Hoài không phải thành tên tra nam ghét bỏ chồng bị tai nạn xe? Nhưng Lý Thanh Thanh dù sao vẫn đứng ở góc độ Mẫn Trùng suy nghĩ, cô lo lắng Mẫn Trùng sẽ không dễ chịu, lo Cố Vịnh Hoài sẽ nương danh hôn nhân..... Ép buộc Mẫn Trùng, làm vài việc cậu không muốn làm.

Mẫn Trùng nghe, trong lòng âm áp: “Cám ơn chị Thanh Thanh, nhưng em cảm thấy ở cùng Vịnh Hoài rất tốt; em cũng..... không muốn ly hôn.”

6. Chương 6

Edit + Beta: Vịt

Mẫn Trùng ở nhà nghỉ ngơi 2 tháng, thế là Cố Vịnh Hoài cũng ở nhà rảnh 2 tháng theo, trong lúc đó chỉ nhận 2 quảng cáo quay chụp rất nhẹ nhàng, tham dự mấy thông cáo cực kỳ quan trọng.

Cố Vịnh Hoài trước kia, coi như là cuồng công tác danh xứng với thực, một lần khoa trương nhất từng rờn rã hơn 40 tiếng không chớp mắt; cũng may anh thường xuyên ra vào phòng gym, tổ chất thân thể rất tốt, mới chưa từng bởi vì mệt mỏi quá độ mà vào bệnh viện.

Trong hơn hai tháng này, bởi vì tình trạng thân thể Mẫn Trường vẫn chưa ổn định, nếu thời gian dài rời nhà không nhìn thấy Mẫn Trường, trong lòng anh luôn có chút bất an, nương chăm sóc Mẫn Trường, anh ngược lại lĩnh hội một cuộc sống tiết tấu chậm lâu lắm không gặp.

Hôm nay, Cố Vịnh Hoài và Lý Thanh Thanh cùng nhau, dẫn Mẫn Trường tới bệnh viện kiểm tra lại. Bệnh viện tư nhân ít người hiệu suất cũng cao, kết quả rất nhanh đã ra; bác sĩ của Mẫn Trường cầm bản báo cáo, có chút giật mình: “Thằng nhóc khôi phục nhanh thật đấy! Hiện tại trên căn bản có thể sinh hoạt công tác bình thường rồi, chỉ cần đừng vận động kịch liệt, chú ý nghỉ ngơi nhiều, ăn uống thanh đạm là được.”

“Vâng! Cám ơn bác sĩ!” Mẫn Trường cười đến rất vui vẻ, sau đó có chút ngượng ngùng nói: “Anh Vịnh Hoài chăm sóc cháu rất tốt..... Cho nên mới sẽ khôi phục nhanh như vậy đi.”

Cố Vịnh Hoài nghe vậy, sờ sờ đỉnh đầu Mẫn Trường.

Lý Thanh Thanh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Mẫn Trường, không nói gì.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sau khi rời bệnh viện, Cố Vịnh Hoài có hẹn với người khác, lái xe mình đi, Lý Thanh Thanh đưa Mẫn Trường về nhà. Lý Thanh Thanh ở trên đường thương lượng với Mẫn Trường sắp xếp công việc sau này: “Kỳ nghỉ của nam thần lúc trước đã nói với cậu, bên kia một mực chờ thời gian của cậu, chị lát nữa nói với đạo diễn một tiếng, một tuần sau khai máy, cậu xem được không?”

“Được.” Mẫn Trường gật đầu. Lý Thanh Thanh lúc trước đã nói với cậu, Kỳ nghỉ của nam thần là một show thực tế du lịch mỹ thực, tìm ngôi sao nam đẹp mắt đang hot đi toàn bộ các nơi trên thế giới du lịch, cường độ không cao, rất thích hợp làm show đầu tiên làm việc lại của cậu.

Phải đi đối mặt với một thế giới hoàn toàn mới, Mẫn Trường kỳ thực có chút khẩn trương, thế là sau khi về đến nhà, cậu không biết lần thứ mấy cầm lấy tài liệu liên quan đến showbiz mà Lý Thanh Thanh chỉnh sửa cho cậu bắt đầu xem. Không đầy một lát, Mẫn Trường liền nhận được cú điện thoại Lý Thanh Thanh gọi tới.

“Bên Kỳ nghỉ của nam thần, có một ngôi sao tạm thời hủy bỏ, không đến được.” Trong âm thanh của Lý Thanh Thanh lộ ra chút lo lắng, “Đạo diễn phải tìm người lần nữa, một tuần sau không chắc có thể khai máy được, khả năng còn phải kéo dài.”

Có thể không lo lắng sao, dù sao giới giải trí mỗi ngày đều có điểm bạo mới, một ngôi sao mặc kệ lúc trước có bao nhiêu hot, yên lặng lâu, khó tránh khỏi sẽ bị lãng quên.

Mẫn Trường biến mất hơn hai tháng, mặc dù vẫn chưa đến mức bị lãng quên, nhưng dù sao thì càng sớm làm việc lại càng tốt.

Mẫn Trường do dự một chút, hỏi: “Anh Vịnh Hoài thì sao..... Có thể mời anh ấy không?”

Lý Thanh Thanh dừng một chút: “..... Cố Vịnh Hoài rất ít đi show thực tế. Anh ấy nhận kiểu show như Kỳ nghỉ của nam thần, thì tương đương với cậu chạy sô tới thị trấn hạng 18.”

“Vậy à.....” Mẫn Trường mặc dù lúc hỏi cũng không thật sự ôm hi vọng, nhưng nghe được cậu trả lời như đinh đóng cột như thế, vẫn có chút mất mát.

Lý Thanh Thanh ở trong lòng thở dài, thật là đòi mạng, thằng nhóc Mẫn Trường mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ, nhưng sao vẫn bị Cố Vịnh Hoài ăn tới chết như vậy chứ.

Sau khi không yên lòng nói thêm vài câu, Mẫn Trường cúp điện thoại. Cậu cũng không để ý mình trễ mấy hôm ra ngoài làm việc. Tài liệu trên tay thật sự là xem rất nhiều lần rồi, Mẫn Trường lại chạy tới phòng sách, cầm một quyển sách phương diện lý thuyết biểu diễn; quyển sách kia là Cố Vịnh Hoài để cử, bên trên còn có ghi chép mà Cố Vịnh Hoài làm.

Chữ Cố Vịnh Hoài mạnh mẽ có lực, giống như con người anh, lộ ra một cổ cảm giác thanh dật mạnh mẽ.

Mẫn Trùng mỗi khi nhìn thấy tờ ghi chú được Cố Vịnh Hoài viết kia, đều sẽ dùng ngón tay nhẹ nhàng mà sờ chữ Cố Vịnh Hoài viết, xem hồi lâu cũng không xem được mấy trang, mặt ngược lại đỏ trước.

Điện thoại di động lúc này vang lên, Mẫn Trùng bị dọa giật mình, vừa nhìn là Cố Vịnh Hoài gọi tới, hơi chột dạ nhận: “..... Alo?”

“Trùng Trùng, việc bên anh vẫn chưa bàn xong, buổi trưa không về nhà ăn cơm với em được, trong tủ lạnh gì cũng có, em tự nấu cơm thì chú ý an toàn, đừng bị dầu bắn phải, nếu gọi takeaway, thì nhất định phải gọi mấy quán chúng ta thường gọi, mấy quán đó vệ sinh khá đảm bảo, tóm lại, một mình em phải nhớ ăn cơm đúng giờ.”

“Vâng..... Vậy anh uống ít rượu nhé.”

Cố Vịnh Hoài nhẹ nhàng cười tiếng. “Biết rồi.” Giọng điệu này, giống như cô vợ nhỏ trong nhà vậy.

Phùng Quán Vũ ngồi đối diện Cố Vịnh Hoài nghe thấy Cố Vịnh Hoài có thể khuếch một câu “Anh không về nhà ăn cơm” thành một câu dài như vậy, kinh hãi trợn mắt hốc mồm. Chờ Cố Vịnh Hoài cúp điện thoại, Phùng Quán Vũ đầy mặt không cam lòng nói: “Sư ca, em biết anh nhiều năm như vậy, anh cũng chưa từng nói với em một câu dài như thế.”

Cố Vịnh Hoài đầy mặt không thêm để ý: “Cậu với vợ tôi giống nhau à.”

7. Chương 7

Edit + Beta: Vịt

Cố Vịnh Hoài và Phùng Quán Vũ học đại học đều là học viện điện ảnh Z, Cố Vịnh Hoài lớn hơn Phùng Quán Vũ hai khóa, hồi đại học hai người cũng đã có chút danh tiếng, vì vậy thường xuyên hợp tác.

Phùng Quán Vũ gần đây đang chuyển sang hình tượng thực nam, song tính cách hần bình thường ở chung với người luôn giống như chàng trai nhà bên, hi hi ha ha rất tùy ý. Vừa nghe thấy Cố Vịnh Hoài làm một câu hơi lưu manh như vậy, trong lòng Phùng Quán Vũ thiên lôi cuốn cuộn: “Sư ca, hình tượng anh ở trong lòng em vỡ vụn rồi.....”

“Chuyện liên quan đụng chạm tới Trùng Trùng mới sẽ vỡ.” Cố Vịnh Hoài mặt không đổi sắc.

Phùng Quán Vũ cảm khái mà bưng nước trái cây trên bàn lên làm ngụm lớn: “..... Sư ca, anh trước kia nhắc tới chị dâu cũng không dính dính như vậy.”

“Vậy sao?”

“Dâu chỉ không dính như vậy..... Em còn cảm thấy sư ca anh hơi lãnh đạm,” Phùng Quán Vũ nhớ lại họa phong của Cố Vịnh Hoài trước khi Mẫn Trùng tai nạn, “Mặc dù nói em cũng không biết nhiều lắm..... Nhưng ít ra anh rất ít nói với em về chị dâu, thỉnh thoảng lúc nhắc tới cũng không có tình cảm gì; anh lại suốt ngày bận rộn công việc, rất ít xuất hiện cùng chị dâu, lúc cùng chung khung hình..... Nếu không phải em hiểu rõ tính tình của sư ca anh, em cũng nghi ngờ tình cảm của các anh có phải có vấn đề hay không.”

“Anh và chị dâu không phải chưa cùng diễn với nhau sao, ngược lại em với anh cùng hợp tác vài bộ, có rất nhiều fans cut đoạn của em và anh ship cp..... Mặc dù nói các fans đều biết anh kết hôn không nháo ra động tĩnh gì cũng căn bản không rõ ràng hơn người thật, nhưng em có lần, ở hậu trường một lễ khai mạc tiệc tối gặp chị dâu, một mình cầm điện thoại xem video của hai bọn mình..... Sắc mặt rất khó coi.”

“Sau đó tán gẫu với người đại diện của chị dâu, tên là Lý Thanh Thanh đúng không, cô ấy nói với em chị dâu không có việc gì liên sẽ ở trên mạng tìm kiếm tên anh, hoặc là tìm kiếm tên hai người các anh gần cùng với nhau, nhưng mỗi lần tìm kiếm xong tâm tình đều không tốt lắm..... Hơn nữa chị dâu còn không cho người đại diện của anh ấy nói với anh, nói không phải chuyện gì lớn, không muốn khiến anh để ý.”

Nhớ tới chuyện cũ, xưa nay đối lập, Phùng Quán Vũ có chút thổn thức: “Dù sao em lúc trước luôn cảm thấy, anh và chị dâu, nhất định là chị dâu thích anh nhiều lắm lắm. Sự ca anh có phải bị lần tai nạn này dọa sợ mới đột nhiên tỉnh giấc phát hiện mình kỳ thực đã hoàn toàn không thể rời bỏ chị dâu? Ài, con người quả nhiên là phải mất đi mới biết quý trọng.”

Cố Vịnh Hoài trầm mặc, không để ý đến cảm khái của Phùng Quán Vũ.

Anh cũng vẫn nhớ, trước khi Mẫn Trùng tai nạn, mình toàn bộ thân tâm đều dốc vào quay phim; tình cảm con người luôn có hạn, cho dù Cố Vịnh Hoài biết mình vẫn yêu Mẫn Trùng, nhưng tâm tư sau khi bị thất nghiệp phân đi hơn nửa, tinh lực quan tâm Mẫn Trùng đúng là ít đi rất nhiều.

Hoa ra trong mắt người khác, mình và Mẫn Trùng là như vậy.

Vậy trước kia, lúc Mẫn Trùng nhìn thấy mọi người trên mạng ghép CP mình cùng người khác, nói mình và Mẫn Trùng không xứng đôi, Mẫn Trùng sẽ là tâm tình gì đây?

Cố Vịnh Hoài rất đau lòng Mẫn Trùng, hận không thể hiện tại liền lái xe chạy như bay về nhà gặp cậu.

Song trưa nay ngoài trừ Phùng Quán Vũ, bọn họ còn hẹn một đạo diễn cực kỳ nổi tiếng và một nhà đầu tư thương lượng hợp tác điện ảnh, Cố Vịnh Hoài không thoát thân được, phải kiên nhẫn ứng phó xã giao trước mắt.

Bữa cơm có chính sự phải bàn luận ăn rất lâu, sau khi ăn cơm trưa xong, đạo diễn ý do vị tấn, còn nói muốn tìm phòng trà tiếp tục hàn huyên. Cố Vịnh Hoài đối nhân xử thế luôn luôn lễ phép, đành phải đi theo.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Song trong bóng tối, tốc độ của đám chó săn luôn nhanh tới mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Mẫn Trùng không đợi được Cố Vịnh Hoài về nhà, nhưng chờ được scandal Cố Vịnh Hoài cùng tiểu sư đệ lãng mạn hẹn hò quán cafe.

Mặc dù chỉ là một tấm hình mặt đối mặt ngồi nói chuyện với nhau, nhưng đám chó chết vì câu view bắt bóng bắt gió các loại ám hiệu điên cuồng, hơn nữa Mẫn Trùng tai nạn xe cộ cũng mới hơn hai tháng, đề tài vậy mà rất nhanh đã xoát lên hot search.

Netizen mất tinh đều có thể nhìn ra, kiểu ảnh này cái gì cũng không nói rõ được, vì vậy dưới hot weibo một mảnh cười nhạo của quần chúng ăn dưa, nhưng ngữ khí của các netizen lúc nhắc tới Mẫn Trùng, cũng vẫn có chút bất bình.

“Nói thật, Trùng Trùng nhà tui xảy ra chuyện cũng bắt quá hơn hai tháng đi, Cố Vịnh Hoài đã ra ngoài gặp riêng với đối tượng scandal của mình, một chút cũng không suy nghĩ cảm thụ của Trùng Trùng sao?!”

“Mặc dù nói cảm thấy Cố Vịnh Hoài hẳn không tới mức tra như vậy, nhưng vẫn cảm thấy Mẫn Trùng có chút đáng thương.”

“Đáng thương gì chứ, nói không chừng chuyện này chính là team Mẫn Trùng sắp đặt ra á, nhiều ánh mắt kiếm đồng tình, nhất cử lưỡng tiện ha.”

Rõ ràng ảnh không nói rõ được, nhưng bởi vì đặt vào giai đoạn nhạy cảm Mẫn Trùng vẫn chưa làm việc lại, fans Tam gia vẫn ở dưới weibo cầu xé nhau.

Mẫn Trùng cầm điện thoại, ngây ngẩn cả người.

Hơn hai tháng nay ở chung, đủ để cậu tin tưởng làm người của Cố Vịnh Hoài, tin tưởng trước khi mình xảy ra chuyện, tình cảm của Cố Vịnh Hoài và mình hẳn không tệ.

Thậm chí để cho cậu lại lần nữa thích Cố Vịnh Hoài.

Nhưng mất ký ức cắt đứt liên hệ giữa cậu và chính mình quá khứ, mất trí nhớ mang đến cho cậu cảm giác không an toàn khổng lồ. Cậu không xác định mình hiện tại và mình trước khi mất trí nhớ có phải cùng một người hay không, không xác định chăm sóc của Cố Vịnh Hoài đối với mình, rốt cuộc là bởi vì vẫn thích mình, hay là nói chỉ là một loại lễ phép, đạo nghĩa.

Mình và Cố Vịnh Hoài ở cùng một nhà hơn 2 tháng, Cố Vịnh Hoài cũng chưa từng vi phạm tiếp xúc thân thể, trước khi vào phòng mình tới giờ đều sẽ gõ cửa trước.

Chồng chồng chân chính, sẽ ở chung như vậy sao?

Mẫn Trùng suy nghĩ lung tung, suy nghĩ bản thân tới càng ngày càng bất an.

Cho dù lần này giữa Cố Vịnh Hoài và Phùng Quán Vũ không có quan hệ gì mập mờ, nhưng Cố Vịnh Hoài sau này quả thực thích người khác, vậy làm sao đây?

Mặc cho là ai, nếu người yêu đột nhiên không nhớ rõ mình, mình đột nhiên biến thành một người xa lạ, phần tình cảm này, thật sự còn có thể lâu dài sao?

Nếu Cố Vịnh Hoài thích người khác, vậy mình..... mình phải làm sao đây?

Sau khi mất trí nhớ, nơi cảm giác an toàn lớn nhất của Mẫn Trùng phát ra chính là Cố Vịnh Hoài, nhưng Cố Vịnh Hoài nếu như muốn rời đi, Mẫn Trùng cảm giác mình dường như thật sự là một người không nơi nương tựa.

Đủ loại cảm xúc phức tạp lôi cuốn vào nhau kêu gào tập kích lên não, Mẫn Trùng nhú chặt lông mày, khổ sở tới cơ hồ muốn khóc.

Mẫn Trùng đắm chìm trong suy nghĩ miên man của mình, không nghe thấy cửa biệt thự bị người mở ra, tới lúc có người từ phía sau ôm lấy cậu, cậu mới như trong mộng tỉnh lại ngẩng đầu, sau đó dựa vào một lồng ngực quen thuộc mà ấm áp.

Mẫn Trùng khẩn trương tới trái tim đập thình thịch cực nhanh.

Cố Vịnh Hoài duỗi đầu chôn ở đầu vai Mẫn Trùng, ngửi mùi sữa tắm hương sữa tươi trên người Mẫn Trùng, khắc chế chính mình không làm ra hành động đường đột mút cổ Mẫn Trùng, buồn buồn mở miệng: “Trùng Trùng, anh rất nhớ em.”

8. Chương 8

Edit + Beta: Vịt

Cố Vịnh Hoài khép tay Mẫn Trùng ở trong lòng bàn tay, nói lỏng mà dặt người tới phòng khách. Ngồi trên sofa, nhưng không biết mở miệng thế nào, đành phải hỏi trước: “Đói chưa? Nếu không anh trước làm cơm tối cho em? Chúng ta vừa ăn vừa nói.”

“..... Vâng. Em giúp anh?”

“Được, vậy em từ trong tủ lạnh cầm ít rau cải với cà chua ra rửa nhé.”

Hai người ở trong bếp bắt đầu việc riêng của mình. Mẫn Trùng từ trong cái ôm kia của Cố Vịnh Hoài nhận được chút an ủi, nai con trong lòng đã không hoảng loạn nữa, hơn nữa tò mò Cố Vịnh Hoài muốn nói với mình cái gì.

Mẫn Trùng nhận lấy chậu nước, đang muốn bỏ thức ăn vào rửa, Cố Vịnh Hoài liếc tới một cái, chặn lại tay Mẫn Trùng duỗi vào trong chậu nước, nắm ngón tay dài nhỏ không cho chống cự mà áp vào trên mu bàn tay Mẫn Trùng: “Thêm ít nước nóng hăng rửa, nếu không quá lạnh.”

Trong lòng Mẫn Trùng ấm áp: “Vâng.”

Thêm nước nóng vào, rửa sạch rau cần xanh lục và cà chua màu đỏ, Mẫn Trùng bê qua cho Cố Vịnh Hoài. Mẫn Trùng nhẹ nhàng cười cười: “Cám ơn anh.”

Cố Vịnh Hoài nghe, vân vê vành tai cậu: “Chút chuyện nhỏ này, kỳ thực có thể không cần nói cám ơn, lộ vẻ xa lạ lắm á.”

Mẫn Trùng chỉ là thuận miệng nói, Cố Vịnh Hoài nghe, trên tay dừng lại động tác bỏ gạo đã vo xong vào nồi cơm điện vặn mở nút nấu, không nói gì, chỉ là lau khô tay sau đó sờ sờ tóc mảnh đỉnh đầu Mẫn Trùng.

“Em đi rót nước cho anh.” Mẫn Trùng mím môi, nhoẻn miệng cười với Cố Vịnh Hoài, lộ ra quần áo ở nhà màu trắng rộng thùng thình trên người, cực kỳ giống ánh nắng trời quang ngày xuân.

Món ăn gia đình đơn giản làm rất nhanh, lúc Cố Vịnh Hoài bưng món ăn lên bàn, Mẫn Trùng đã bày bát đũa xới cơm xong, hai người mặt đối mặt ở trước bàn ăn ngồi xuống, trong tay từng người đều đặt một cốc nước ấm.

Cố Vịnh Hoài gấp một đũa tôm nõn cho Mẫn Trùng, chuẩn bị chút, sau đó mở miệng nói: “Trùng Trùng..... Trước tiên xin lỗi vì tin tức hôm nay, người cùng ăn cơm với anh là sư đệ Phùng Quán Vũ, ngoài ra còn có đạo diễn, chỉ bất quá cậu ấy tới khá muộn, cho nên đám chó săn chỉ chụp được hai người bọn anh ngồi cùng nhau.”

“Phùng Quán Vũ là người xu hướng tình dục cực kỳ thẳng, em đại khái có thể yên tâm.”

Mẫn Trùng ngẩn người.

Cố Vịnh Hoài ngừng một chút. Lúc trước anh chưa từng nghiêm túc giải thích cái gì như bây giờ, càng không có mặt đối mặt bộc bạch tâm ý của mình như vậy. Loại chuyện này đối với anh mà nói, giống như vén ra ngũ tạng lục phủ bên trong lớp da, làm thật sự rất kỳ cục.

Anh do dự, có nên nói với Mẫn Trùng nhiều hơn hay không, nhưng chỉ nghĩ 0.5 giây, anh đã quyết đoán mà làm ra quyết định — Có một số việc, không cần thiết hiện tại nói ra nhận lấy đồng tình của Mẫn Trùng, có thể chờ sau này, chờ Mẫn Trùng trạng thái mất trí nhớ hiện tại càng ngày càng quen thuộc với mình, hăng từ từ nói cũng không muộn.

Thế là Cố Vịnh Hoài tiếp tục gian nan mở miệng: “Trùng Trùng, anh kỳ thực vẫn luôn khá lạnh nhạt, không quá biết chủ động biểu đạt tình cảm của mình, hơn nữa cảm thấy năng lực cảm thụ người khác cũng khá kém. Có một vài việc, anh trước giờ cũng chưa từng cường điệu với em, khả năng..... Vẫn là có chút không ổn.”

Nói tới đây, Cố Vịnh Hoài vươn tay, lòng bàn tay đặt trên mu bàn tay Mẫn Trùng, đôi mắt giống như hổ trong veo dịu dàng tình cảm, thẳng tắp mà nhìn về phía Mẫn Trùng: “Anh yêu em.”

“Trước khi mất trí nhớ sau khi mất trí nhớ..... Vẫn luôn yêu.”

Mẫn Trùng bị anh nhìn tới hơi run rẩy, nhịp tim chợt tăng nhanh, nai con không an phận kia lại bắt đầu đi loạn khắp nơi.

“Mặc dù không biết em nghĩ thế nào, nhưng mà..... Không sao hết, từ từ sẽ đến.” Cố Vịnh Hoài cười nhạt, vừa muốn rút tay về, Mẫn Trùng lại nhanh chóng đổi khách làm chủ, túm lấy tay Cố Vịnh Hoài, âm thanh trầm thấp, giống như có chút ngượng ngùng: “Em cũng thích anh.”

“..... Cái, cái gì?”

“Em cũng thích anh.”

Cố Vịnh Hoài trở mắt hồi lâu, sau đó có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Đồ ngốc, em phân rõ được cái gì là cảm kích, cái gì là thích chân chính không?”

Ngoài miệng nói như vậy, Cố Vịnh Hoài vẫn đuổi người ra, nhẹ nhàng hôn hôn thái dương Mẫn Trùng: “Được rồi, chúng ta thời gian còn dài, sau này hăng từ từ nói đi. Trước ăn cơm, không ăn sẽ nguội đấy.”

9. Chương 9

Edit + Beta: Vịt

Buổi tối lúc Cổ Vịnh Hoài và Mẫn Trùng cùng ngồi trên sofa xem kịch bản, Hương Thiên gọi điện thoại tới. Lúc chuông điện thoại vang lên, Cổ Vịnh Hoài đang thong thả gọt một quả táo, không rảnh tay, Mẫn Trùng liền lấy điện thoại trên bàn trà tới, giúp áp vào bên tai Cổ Vịnh Hoài, mình cũng lảng lạng mà dánh vào bên người Cổ Vịnh Hoài.

Nhiệt độ da cách vài vốc mỏng manh truyền tới, Cổ Vịnh Hoài không biến sắc mà cong cong mắt.

“Vịnh Hoài, tôi nghe Lý Thanh Thanh nói Kỳ nghỉ của nam thần thiếu người.” Hương Thiên đi thẳng vào vấn đề, “Tổ tiết mục bên kia tìm được một người có thể tới thể thao, nhưng người kia không có thời gian rảnh để quay kỳ đầu, đạo diễn chương trình muốn hỏi xem anh có thể đến làm khách quý hữu nghị hay không, quay kỳ đầu tiên?”

Hương Thiên giọng to, không mở loa ngoài cũng cách màn hình điện thoại truyền đi rất xa, bị Mẫn Trùng nghe rõ ràng. Mẫn Trùng khẽ trợn to hai mắt, lén liếc Cổ Vịnh Hoài muốn nhìn phản ứng của anh, kết quả Cổ Vịnh Hoài cũng đang nhìn cậu, tầm mắt hai người đụng nhau, Mẫn Trùng giống như bị người dòm vỡ bí mật gì có chút hoảng hốt khó giải thích được, vội vàng dời ánh mắt.

“Đi, đương nhiên đi.” Khóe miệng Cổ Vịnh Hoài giương lên, trên tay vũng vàng mà cắt đứt một xâu vỏ táo nguyên vẹn.

“Tôi biết ngay..... Thời gian Kỳ nghỉ của nam thần quay trùng với dạ tiệc từ thiện Ánh Sao đó!”

“Từ chối dạ tiệc đi.”

“Vâng vâng vâng, lúc này, anh và Mẫn Trùng cùng tham gia chương trình cũng tốt, chỉ bất quá anh nên đổi tạt xấu đến trước ống kính là mặt băng sơn đi, trong chương trình chỉ cần diễn ra một nửa ngầm để ý Mẫn Trùng là ổn, đủ để đám bình xịt trên mạng yên tĩnh!”

Động tác gọt vỏ trên tay Cổ Vịnh Hoài cắt đột ngột, một đầu nhỏ vỏ táo vừa ra đột ngột từ vết cắt rớt xuống: “Biết rồi.”

Hương Thiên đã sớm quen tích chữ như vàng của anh để nhà mình, dặn dò xong chính sự liền cúp điện thoại. Cổ Vịnh Hoài cắt táo đã gọt xong thành miếng nhỏ, dùng tăm đút vào trong miệng Mẫn Trùng.

Mẫn Trùng mở đôi môi ra cắn xuống miếng táo kia, ý cười vốn rất nhạt lúc này không nhận được, ở trên mặt phơi phới.

Bởi vì luôn bị Cổ Vịnh Hoài đốc thúc uống nước, đôi môi Mẫn Trùng luôn luôn mềm mại ôn nhuận, lúc này sau khi bị nước táo thấm ướt, càng lộ ra đỏ tươi óng ánh. Cổ Vịnh Hoài nhìn môi Mẫn Trùng, có chút không dời tầm mắt được, cảm giác đáy lòng có trăm ngàn con kiến đang bò ngứa, âm thanh cũng rất ôn nhu, còn mang theo chút khàn khàn: “Vui vậy hả?”

Mẫn Trùng le lưỡi: “Đúng thế. Bởi vì em thích anh chứ sao.”

Cổ Vịnh Hoài nhú mày, dục vọng muốn nhào nặn người trước mắt vào trong ngực hôn sâu kêu gào càng sâu. Song Cổ Vịnh Hoài vẫn mạnh mẽ nhịn xuống, chỉ là thân mật cùng cậu kề mặt, sau đó lại đút một miếng táo.

Song, Mẫn Trùng sẽ không nghĩ tới chính là, hơn 1 tuần sau, trên du thuyền ở Địa Trung Hải, lúc cậu khóc không ra nước mắt đối diện với một bộ váy thủy thủ đáng yêu, cậu sẽ chân tâm thật ý hi vọng, Cổ Vịnh Hoài nếu không tới chương trình này là tốt rồi.

Kỳ nghỉ của nam thần mặc là làm chương trình du lịch, nhưng cũng không chỉ quay các mình tình ăn ăn uống uống, cũng sẽ tổ chức vài cho chơi để cho khách mời tham gia chơi, tăng thêm tính đáng xem. Địa điểm kỳ đầu tiên mà Mẫn Trùng và Cổ Vịnh Hoài quay, là ở Nice phía nam nước Pháp, chặng đầu tiên chính là đến huyện thứ 9 của Nice thuộc ven bờ Địa Trung Hải, cảm nhận phong tình ven biển nam Pháp.

Thời gian ở trên cano hơi dài, thế là tổ tiết mục ở phân đoạn này thiết kế trò chơi. “Bạn vẽ tôi đoán” đơn giản, năm người luân phiên vẽ tranh trên bảng trắng để cho người khác đoán, người đoán đúng được điểm, người có thể để người khác đoán đúng cũng được điểm.

Đạo diễn giải thích quy tắc sau cùng trên mặt cười không có ý tốt, nói: “Cuối cùng đạt điểm thấp nhất, sẽ có trừng phạt rất tàn nhẫn nha.”

Trò chơi lần này coi như làm sâu hơn sự hiểu biết của Mẫn Trùng đối với chính mình — Đối với các loại vẽ vôi, lực cảm giác của cậu, thấp ngoài dự tính, không chỉ không get được người khác vẽ gì, bản thân lại càng là linh hồn họa thủ trước giờ chưa từng có; cuối cùng lúc cậu nhìn vòng tròn lớn trên bảng mà mình đạt được tinh thần chán nản, một khách mời khác Minh Quý Đông cười khà khà làm tan biến hết:

“Không sao đâu mà Mẫn Trùng, loại tác phẩm nghệ thuật giống như tranh vẽ này, người bình thường chúng ta đúng là có hiểu có không; nhưng mà tác phẩm vĩ đại không tầm thường chân chính, chúng ta khẳng định không hiểu! Cậu có thể vẽ ra thứ bọn tôi xem không hiểu, nói không chừng là bậc thầy họa tác chủ nghĩa hiện thực thời đại mới á!”

Mẫn Trùng cười khổ: “Nhờ lời chúc của ngài, tôi muốn dùng chữ ký của mình làm trao đổi, nhờ cậu ngài thay tôi mặc cái váy nhỏ này, thế nào? Chữ ký của bậc thầy chủ nghĩa hiện thực, cậu có thể truyền lại cho trẻ con trong nhà, chờ tôi chết đi, tuyệt đối vô giá!”

Minh Quý Đông liên tục khoát tay: “Thôi thôi, không nhận nổi không nhận nổi.”

Minh tinh làm chương trình cảm thù lao rất cao, mặc nữ trang gì đó bất quá cũng là bốn phần bình thường của công việc, Mẫn Trùng không cảm thấy mình là người không chơi nổi, cũng không quá phản cảm, chính là bởi vì Cố Vịnh Hoài ở đây..... Luôn cảm thấy loại cảm giác xấu hổ này, tăng lên gấp bội.

Nghĩ như vậy, Mẫn Trùng liền nghiêng đầu nhìn nhìn Cố Vịnh Hoài, đúng lúc Cố Vịnh Hoài hai tay ôm trước ngực, cũng đang ngậm cười nhìn cậu. Ánh mắt đối nhau, Cố Vịnh Hoài làm khẩu hình với cậu; Mẫn Trùng đọc ra, anh là nói “Không sao đâu”.

“Mau lên mau lên, lúc này nếu có màn đàn khẳng định đều đang rào rào xoa tay đấy!” Trương Tư Viễn nhỏ tuổi nhất trong 5 khách mời hưng phấn cực kỳ. Bản thân Trương Tư Viễn chính là đi con đường hoa mỹ nam, ở trong một bộ phim sau khi vào vai nhân vật tình cờ giả gái, các fans của hắn đều giống như ăn chột mỡ gì đó, kỳ cục nhao nhao muốn thấy hắn mặc đồ phụ nữ.

Hơn nữa bản thân Trương Tư Viễn cũng là linh hồn họa thủ, lúc đạo diễn vừa công bố quy tắc xong, Trương Tư Viễn tâm muốn khóc cũng có, cảm thấy tổ tiết mục quả thực chính là đặc biệt nhằm vào hắn; không nghĩ tới nửa đường giết ra Mẫn Trùng thay hắn đỡ mối nguy, Trương Tư Viễn trải nghiệm được thay đổi thất thường của nhân sinh, còn lại chỉ có hưng phấn ăn dưa.

Mẫn Trùng bắt đầu đi, đành phải đứng dậy cầm lấy cái váy nhỏ đáng yêu trong tay đạo diễn, biểu tình rất có bi tráng của “Tráng sĩ một đi không trở lại”.

Tính tình Cố Vịnh Hoài luôn luôn lãnh đạm, lúc này cũng chỉ đứng một bên, cười đưa mắt nhìn theo Mẫn Trùng vào phòng thay đồ.

Trương Tư Viễn vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Lâm Phúc bên cạnh giống như đang xem trò hay, lập tức cột nhà ghé tới: “Anh Phúc, kỳ thực cái váy này, em vẫn là mong chờ thấy anh mặc nhất á ~”

Lâm Phúc đi theo con đường cảm dục rần rở khắp người run rẩy: “Đừng đừng đừng đừng mà! Anh nhưng là cậu vẽ anh đoán toàn trận M..... MVP thứ hai!”

MVP thứ nhất Cố Vịnh Hoài chú ý tới ống kính đến mình, bèn cười cười, nói: “Tôi lựa chọn làm chuyện tốt không để lại tên.” Sau khi nói xong xoay người lại liếc nhìn biển rộng phía sau, vươn tay cảm thụ một chút gió biển ở Địa Trung Hải tháng 4, như có điều suy nghĩ.

Mẫn Trùng thay rất nhanh, chưa đến mấy phút đã ra, hơi có ý tứ vò đã mẻ lại sút. Tổ tiết mục không chỉ chuẩn bị váy, ngay cả giày cũng chuẩn bị — cho dù là đại mã 40, bị dây giày màu hồng phấn tô điểm như vậy, sưng sốt ra chút cảm giác khó phân biệt nam nữ.

Mẫn Trùng không có cô phụ mong đợi của mọi người — Cậu mặc váy trắng, thật là thanh tú lại xinh đẹp, Mẫn Trùng vốn là khuôn mặt kiểu mới tình đầu, vừa muối vừa ngọt, hơn nữa bệnh nặng mới khỏi, cả người vẫn khá gầy yếu, cơ bắp trên cánh tay, bắp chân thuộc về nam sinh cũng không quá rõ ràng. Mặc váy, lại thật sự có chút ngọt đáng yêu.

Bốn người chờ bên người đều nhìn sững sốt, Minh Quý Đông kịp phản ứng trước, cảm khái nói: “Quả nhiên mỹ nhân chân chính, đều là loài lưỡng tính sao?”

Lúc Mẫn Trùng từ phòng thay đồ đi ra tâm tình còn rất tốt, vừa nghĩ tới Cố Vịnh Hoài cũng ở trên thuyền thì có chút sợ, mắt nhìn về phía chỗ Cố Vịnh Hoài đứng lúc trước, lại phát hiện Cố Vịnh Hoài người đã không ở đó nữa.

Ế? Đi đâu rồi?

Mẫn Trùng một bên cẩn thận chuyển động ánh mắt tìm bóng dáng Cố Vịnh Hoài, một bên còn nhận lấy cản trở: “Vậy cậu là nói anh Phúc không phải mỹ nhân chân chính, anh Phúc không thể là loài lưỡng.....”

Có ầm áp phủ lên đầu vai mình, Mẫn Trùng bỗng chốc ngừng miệng..... Cậu có thể cảm giác được đó là cái áo khoác.

Cố Vịnh Hoài không biết đứng sau cậu lúc nào, sờ sờ tóc cậu: “Cẩn thận chút, đừng bị gió thổi bị cảm.”

10. Chương 10

Edit + Beta: Vịt

*** Còn 6 chương nữa các thím ạ. Đến thứ 2 là sẽ hoàn hết nhé

Tim Mẫn Trùng đập hơi nhanh — Nếu ở trong nhà, Cố Vịnh Hoài chăm sóc mình như vậy, kỳ thực đã sớm chẳng có gì lạ; nhưng Mẫn Trùng đã sớm đã nhận ra, có lẽ là do tính cách, Cố Vịnh Hoài một khi đến trước ống kính, liền sẽ không tự chủ được kéo căng khí chất, có chút ý vị người lạ chớ gần, vậy có lẽ cũng là nguyên nhân khiến mọi người cảm thấy quan hệ hai người bọn họ không tốt.

Vì vậy hành động tự nhiên như hiện tại của Cố Vịnh Hoài..... Ở trong lòng Mẫn Trùng, khó giải thích được mà châm một bó pháo hoa nho nhỏ.

Mẫn Trùng vươn tay khép quần áo trên vai mình, trong lòng ầm áp, ngẩng đầu cười nói với Cố Vịnh Hoài: “Cảm ơn anh.”

Cố Vịnh Hoài trả lời lại bằng nụ cười, nụ cười khoảng cách gần khiến Mẫn Trùng lay động, một giây sau, Cố Vịnh Hoài nhẹ nhàng nhéo nhéo gò má Mẫn Trùng, tư thế kia là sủng nịch tràn đầy cơ hồ muốn tràn ra: “Khách khí với anh làm gì.”

Gò má không bị nhéo của Mẫn Trùng, cực kỳ khả nghi mà đỏ lên.

Lâm Phúc đứng bên cạnh, lặng yên bịt kín mắt chớ sắp bị mù của mình.

Cố Vịnh Hoài và Mẫn Trùng đứng chung một chỗ hóng gió biển một lát, Mẫn Trùng đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng vàng muốn cởi áo khoác ra: “Được rồi trên người em hiện giờ đã ầm lên, anh mau mặc áo khoác vào đi, lát nữa bị cảm không tốt đâu.”

Bên trong áo khoác Cố Vịnh Hoài chỉ mặc một cái T-shirt màu đen vô cùng đơn giản, Mẫn Trùng nhìn thôi cũng lạnh. Cố Vịnh Hoài lại rất nhẹ nhàng: “Không sao, anh thể chất nóng; không tin em cảm nhận nhiệt độ da anh?”

Nói xong liền duỗi tay tới trước mặt Mẫn Trùng.

Bản ý của Cố Vịnh Hoài rất đơn thuần, cái gọi là “Cảm thụ nhiệt độ da”, đề ra cũng là da khuỷu tay; Mẫn Trùng lại theo khuỷu tay một đường liếc đi, đánh giá cơ bắp Cố Vịnh Hoài bên chác có lực, một nửa giấu vào dưới tay ngắn giống như sư tử ngủ đông ngon lành, một nửa ở ngoài tay áo lộ ra, hăm mộ mà nghĩ, đây là luyện được thế nào chứ; tiếp đó lại hơi hiếu kỳ, sờ lên sẽ là cảm giác gì đây?

Sau đó, Mẫn Trùng ma xui quỷ khiến vượn nắm ngón tay ra, ở trên hai múi cơ cánh tay Cổ Vịnh Hoài ấn ấn, ấn xong còn vuốt ve nhẹ nhàng sờ sờ.

Không thể không nói, làn da lộ ra bên ngoài của Cổ Vịnh Hoài, hứng gió biển một lát như vậy, còn thật sự nóng hổi; sau khi bị Mẫn Trùng sờ, còn có chút..... Khuynh hướng nóng lên.

Mẫn Trùng hậu tri hậu giác, giống như điện giật rút tay về.

Cổ Vịnh Hoài cười như không cười nhìn Mẫn Trùng: “Trên người anh có phải nóng lắm không?”

“Vâng, đúng vậy.” Đổ ửng trên mặt Mẫn Trùng có khuynh hướng lan ra bên tai.

Minh Quý Đông mất hết thấy khó giải thích được cảm thấy kỳ cục, đành phải đứng cùng với Lâm Phúc suy nghĩ nhân sinh.

Cơm trưa là mọi người cùng nhau ăn trên du thuyền. Mặc dù cũng không hoàn toàn dựa theo quy tắc bữa ăn Pháp để ăn, nhưng quả thực đều là món ăn Pháp chính tông — Coquilles Saint-Jacques, Camembert, bò khô sốt trắng cá bơn tươi, bánh flan caramen, bánh ngọt hạnh nhân, còn phối với rượu vang trắng Bordeaux, ngọc đẹp đầy mắt, khiến người ta thêm chảy nước miếng.

“Chương trình này của chúng ta thời gian phát sóng là 8h tối không sai nhỉ?” Trương Tư Viễn tám tắc cảm thán, nhìn về phía ống kính camera, “Các bạn đang xem không nên hận tổ tiết mục này, bọn tôi đã nói đây là một chương trình du lịch mỹ thực, các bạn đối với tất cả hiện tại nhìn thấy hẳn sớm đã có chuẩn bị.....”

“Còn có thể hỗ trợ rèn luyện lực ý chí.” Lâm Phúc bổ sung nói.

“Rèn luyện lực ý chí gì chứ, mọi người muốn ăn thì ăn thôi! Tận hưởng lạc thú trước mắt hiểu chứ?” Minh Quý Đông hướng về phía camera không quá phục nói. Trương Tư Viễn thương hại nhìn Minh Quý Đông nói: “Anh Đông, đây chính là nguyên nhân mà anh Phúc có 8 múi cơ bụng mà anh không có.”

“.....” Minh Quý Đông không lời phản bác.

Trương Tư Viễn nhớ tới vóc người Cổ Vịnh Hoài hình như cũng rất đẹp, liền xoay người muốn nói với anh 2 câu, liền nhìn thấy Cổ Vịnh Hoài đứng bên cạnh Mẫn Trùng, nửa là bất đắc dĩ nửa là sùng nịnh mà yếu ớt lôi kéo một cánh tay Mẫn Trùng. Mẫn Trùng đã thay xong quần áo của mình — Một cái sweater in hoa cổ tròn màu trắng, nhưng áo khoác của Cổ Vịnh Hoài vẫn khoác trên người Mẫn Trùng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc này Mẫn Trùng đang vẻ mặt tham ăn tiến tới trước bàn nhìn mỹ thực đầy bàn, không có tâm tư hướng ống kính máy quay luyện thuyền.

Cổ Vịnh Hoài biết trong lòng Mẫn Trùng nghĩ gì: “Trùng Trùng, đừng quên lời dặn của bác sĩ, em không thể ăn hải sản, cũng không thể uống rượu.”

Mẫn Trùng: “Hu hu hu nhưng sò biển và cá nhìn qua đều rất ngon, anh xem sò kia kìa, anh xem thịt kia kìa, cảm giác non quá mềm quá.....”

Cổ Vịnh Hoài: “Em thích nhìn đồ non non mềm mềm?”

Mẫn Trùng gật đầu như gà con mổ thóc. Đương nhiên rồi!

Cổ Vịnh Hoài ngậm cười nói: “Anh cũng vậy. Cho nên anh cực kỳ thích em.”

Mẫn Trùng sùng sốt một chút, ngẫm lại câu Cổ Vịnh Hoài vừa nói, chợt cảm thấy trên mặt cháy lợi hại: “Anh anh anh..... Nói gì đó! Sao có thể so sánh em với sò biển chứ! Sò biển có thể ăn, em có thể ăn sao!”

Sau khi nói xong, bản thân Mẫn Trùng cũng cảm thấy càng thêm không đúng, bởi vì mình hình như..... Đúng là có thể ăn.

Mẫn Trùng cảm giác mặt mình cháy càng lợi hại.

Cổ Vịnh Hoài nhẹ nhàng mà kéo cánh tay Mẫn Trùng, kéo người đến bên cạnh mình, biểu tình trên mặt nhìn nhân nhật, trong lòng lại vui sắp chết rồi.

Quả nhiên sau khi bước ra bước đi đầu tiên, trước ông kính buông thả chút, hình như cũng dễ dàng rất nhiều. Mẫn Trùng ở trước ông kính còn rất dễ xấu hổ, trêu còn rất thú vị.

Trương Tư Viễn mắt thấy hết thấy, bị hình tượng sụp đổ của Cố Vịnh Hoài dọa không nhẹ, thích thích thích lui về phía sau mấy bước, tiếp đó cãi nhau với hai cậu độc thân Lâm Phúc Minh Quý Đông.

Ăn xong cơm trưa, cả tổ tiết mục tiến vào trạng thái nghỉ ngơi tạm thời. Một đạo diễn ghé tới nói với Mẫn Trùng: “Tiểu Mẫn, trước 9h tối nay, bọn tôi muốn tới phòng cậu và Cố ảnh để phỏng vấn, các cậu chuẩn bị chút nhé, phỏng vấn này xong, việc hôm nay liền làm xong.”

Kỳ thực 3 người khác cũng có phỏng vấn, nhưng đều là đột kích, nhưng Mẫn Trùng và Cố Vịnh Hoài..... Giỡn à, hẳn cũng không muốn MC và cameraman vừa vào cửa, liền nhìn thấy hình ảnh cấp hạn chế của hai chồng chồng, vẫn là báo sớm chút tốt hơn.

Mẫn Trùng mơ mơ màng màng, hiển nhiên không lĩnh hội được ý đồ chân chính của đạo diễn: “Được, chúng tôi sẽ chuẩn bị cẩn thận, cảm ơn đạo diễn.”

“Ày, không có gì.” Đạo diễn hơi tiếc nuối rời đi. Vốn là loại phỏng vấn này, phải đột kích mới có thể đào ra chút tư liệu, thông báo như vậy sẽ không phát sinh chuyện gì lúng túng, nhưng bạo chút, thì không có khả năng.

Không nghĩ tới, 8h tối, lúc nhân viên tổ tiết mục góc cửa phòng hai người Mẫn Trùng Cố Vịnh Hoài, lại phát hiện xảy ra chút ngoài ý muốn —

Cố Vịnh Hoài bị bệnh.

11. Chương 11

Edit + Beta: Vịt

Cố Vịnh Hoài lúc xế chiều đã có chút cảm giác mê man, vốn tưởng là tối hôm trước không nghỉ ngơi tốt mới sẽ như vậy, liền không để ý; kết quả đến lúc ăn tối tình hình chuyển biến xấu, toàn bộ thân thể nặng trĩu giống như rót chì.

Mẫn Trùng để ý tới sắc mặt Cố Vịnh Hoài không tốt lắm, liền sờ sờ trán mình, lại sờ sờ của Cố Vịnh Hoài, kết quả bị nhiệt độ nóng bỏng trên mu bàn tay dọa giật mình: “Anh Vịnh Hoài, anh phát sốt rồi!”

Trên mặt Cố Vịnh Hoài nhàn nhạt, ngoại trừ chút sắc mặt mệt mỏi, không tìm ra dấu hiệu bị bệnh khác: “Không sao đâu, không phải chuyện gì lớn.”

Mẫn Trùng không tin: “Anh..... Bắt đầu không thoải mái từ lúc nào?”

“Buổi chiều đi.”

Buổi chiều tổ tiết mục sắp xếp, là để cho các khách mời dựa vào đầu mỗi gợi ý thơ ca, ở trong thành phố tìm kiếm thắng cảnh phù hợp, ở thắng cảnh thì đấu tìm mảnh ghép, cần 5 người chia nhau, đi khắp đường phố. Mẫn Trùng nghĩ đến Cố Vịnh Hoài bị bệnh ở ngoài chạy lâu như vậy, tim co rút đau; tiếp đó nghĩ đến Cố Vịnh Hoài có lẽ là bởi vì buổi sáng đưa áo khoác cho mình mới bị bệnh, nhất thời càng thêm đứng ngồi không yên.

Trong dư quang Cố Vịnh Hoài chú ý tới Mẫn Trùng ăn miếng được miếng không, một thìa canh còn chưa đưa đến trong miệng, tay cầm muống đột nhiên buông lỏng, muống nghiêng một cái, toàn bộ canh bắn trên bàn; may mà lúc Mẫn Trùng múc canh cũng không tập trung, một muống canh căn bản không được vài giọt, quần áo trên người mới có thể may mắn thoát khỏi tai nạn.

Cố Vịnh Hoài có chút dở khóc dở cười, cảm thấy Mẫn Trùng giống như trẻ con, cầm tờ khăn giấy lau bàn trước mặt giúp cậu: “Nghiêm túc ăn cơm.”

Mặt Mẫn Trùng đỏ lên, nhìn canh thịt bò cà rốt tinh xảo mà lượng ít như thức ăn chim bồ câu trước mặt, rầu rĩ dầm ba miếng ăn xong, cũng mặc kệ lễ nghi với chả không lễ nghi bàn ăn gì đó, sau khi ăn xong cầm giấy lau miệng, liền bạch bạch bạch chạy đi tìm chị gái dạo diễn.

“Nước nóng á..... Người châu Âu bọn họ đều uống nước đá, trong phòng bếp không chừng có siêu điện,” Chị gái có chút khó khăn, “Cậu bảo trợ lý đến phòng bếp xem xem có nồi sạch có thể nấu nước hay không đi?”

“Em tự đi là được, cảm ơn chị.” Mẫn Trùng nhướn miệng cười, lại bạch bạch bạch chạy vào phòng bếp, nhân viên lúc này cũng đi ăn cơm, trong phòng bếp không một bóng người. Mẫn Trùng không tìm được siêu điện, cũng không tìm được nồi sạch, đành phải tự mình bới ra cái nồi inox bắt đầu rửa sạch, sau đó nấu nước, dùng cốc bia đựng đầy, lại cầm cốc bia bạch bạch bạch chạy về.

Mọi người đều ăn gần đủ rồi, Cố Vịnh Hoài đang bị Trương Tư Viễn quần lấy tán gẫu, thấy Mẫn Trùng cẩn thận ôm cốc bia lớn tỏa nhiệt khí tới đây, nhú mồm, ngạc nhiên nói: “Trùng Trùng, vừa đi đâu vậy?”

Mẫn Trùng vừa để cốc bia tới trước mặt Cố Vịnh Hoài: “Tìm nước nóng..... Lát nữa ăn cơm xong về khách sạn nghỉ ngơi chúng ta mới có thể mua thuốc, anh trước uống cốc nước nóng này đi, à hiện giờ khả năng quá nóng, chờ thêm chút nữa, chờ nó nguội đến giới hạn nhiệt độ anh có thể chịu được, thì nhanh uống hết, như vậy toàn bộ nhiệt trên người, cảm mạo sẽ lui rất nhanh, chị Thanh Thanh dạy em!”

Trương Tư Viễn nghe tới ngắt người: “Anh Vịnh Hoài, anh bị bệnh? Chú ý thân thể nhé! Em vừa nãy tán gẫu với anh lâu vậy sao không nhìn ra chứ.....” Vừa nói vừa gãi đầu, chú ý tới nước nóng Mẫn Trùng bưng tới, có chút buồn cười nói: “Anh Trùng Trùng, anh có biết trở ngại của ”uống nhiều nước nóng” không hả?”

Mẫn Trùng đương nhiên biết, không thì làm sao cậu cố ý hiện tại bưng Cố Vịnh Hoài trong lòng bàn tay chăm sóc, nhưng ở ngoại ô vắng vẻ này thật sự là bị điều kiện khách sạn hạn chế, không có cách xử lý tốt hơn, nhất thời ngượng ngùng, không biết tiếp lời Trương Tư Viễn thế nào.

Cố Vịnh Hoài lúc Mẫn Trùng mở miệng, ý cười đã lan tràn đến đáy mắt, lúc này anh duỗi tay đặt lên thành cốc, cảm nhận nhiệt độ nước nóng, nói: “”Uống nhiều nước nóng” của Trùng Trùng, với mấy cái “uống nhiều nước nóng” ở trên mạng, bị trêu ghẹo kia, khác nhau.”

Một câu “Uống nhiều nước nóng” sơ dĩ bị mọi người ghét bỏ, là bởi vì những lời này vô cùng tùy ý, khiến người ta không cảm nhận được quan tâm của đối phương chút nào, chỉ cảm nhận được có lệ; nhưng khi có người ở tha hương dị quốc, hao tâm tổn trí bưng nước nóng đến trước mặt bạn, đốc thúc bạn nhất định phải uống hết, quan tâm và ái ý trong đó mặc dù không nói ra, nhưng dễ dàng là có thể cảm nhận được.

Cố Vịnh Hoài luôn luôn ít lời, nói gì cũng đến điểm là dừng, không cần nhiều lời; Mẫn Trùng nghe, đầu tiên là sững sờ chút, phản ứng lại ý tứ của Cố Vịnh Hoài, biết quan tâm của mình cũng được đối phương quý trọng, trong lòng không nhịn được cũng tuôn ra một dòng nước ấm.

Trở lại khách sạn, trợ lý của Cố Vịnh Hoài đã chuẩn bị xong thuốc hạ sốt xua lạnh. Sau khi uống xong thuốc, Cố Vịnh Hoài bán nằm trên giường, Mẫn Trùng ngồi trên sofa bên giường, hai người từng người xem kịch bản mà người đại diện của mình đưa tới — Chương trình này sau khi kết thúc, hai người cũng phải chuẩn bị vào tổ phim.

Có lẽ là bởi vì tác dụng gây buồn ngủ của thuốc hạ sốt, Cố Vịnh Hoài xem kịch bản một lát, buồn ngủ chậm chậm lên mặt, dứt khoát đặt kịch bản ở tủ đầu giường, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Mẫn Trùng vốn dán mắt vào iPad tới nhập thần, trong lúc bất chợt ý thức được Cố Vịnh Hoài hình như đã lâu một chút động tác cũng không có, ngẩng đầu nhìn lên, Cố Vịnh Hoài nhắm chặt mắt, dường như đã ngủ.

Mẫn Trùng để xuống iPad cầm trong tay, một tay cẩn thận kéo lưng áo Cố Vịnh Hoài, một tay khác với lấy gối bên cạnh Cố Vịnh Hoài, rón rén mà nhét gối vào sau lưng Cố Vịnh Hoài, để anh dựa càng thêm thoải mái.

Cố Vịnh Hoài có lẽ thật sự ngủ rất sâu, một người thường ngày khí tràng cường đại như vậy, lúc này trên người không có một tia sức lực, đầu theo động tác kéo anh qua của Mẫn Trùng dựa vào một bên cổ Mẫn Trùng, hơi thở đều đều ầm ập mà đung vào da Mẫn Trùng.

Hơi thở như vậy thật sự hơi có chút áy náy, Mẫn Trùng khẽ đỏ mặt, lại cảm thấy rất thoải mái, nhất thời không nỡ buông Cố Vịnh Hoài ra, chỉ là sau khi sắp xếp xong gối, lại chỉnh tối ánh đèn trong phòng chút.

Ánh đèn trở nên mờ nhạt, trong yên tĩnh lại tựa như có thứ gì đó càng thêm rõ ràng, trầm mặc mang theo tình cảm ấm áp ở trong không khí gợn sóng.

Cố Vịnh Hoài đột nhiên khẽ giật mình, Mẫn Trùng sợ hết hồn, chợt dạ rút tay lại, đặt vào bên gối đầu của anh.

Cố Vịnh Hoài cũng không có tỉnh lại, vẫn nặng nề nhắm mắt lại như cũ. Mẫn Trùng lắc lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt mình, muốn để mình tỉnh táo chút, ôm iPad của mình, tiếp tục chăm chỉ đọc kịch bản.

Vừa qua 8h, căn phòng vang lên tiếng gõ cửa. Mẫn Trùng chạy đi mở cửa ra một khe nhỏ, nhìn thấy mấy nhân viên quen mặt đứng ngoài cửa, còn vác hai bịch camera, lúc này mới nhớ tới, buổi tối còn có phỏng vấn!

Xong rồi xong rồi, quên mất nói với Cố Vịnh Hoài. Mẫn Trùng mở cửa, ngón trỏ sát bên môi “suyt” một tiếng với nhân viên công tác, chỉ chỉ Cố Vịnh Hoài đang nghỉ ngơi trên giường trong phòng ngủ, ra hiệu bọn họ nhẹ giọng chút.

Các nhân viên bị Mẫn Trùng nhiễm, rồi rít đi bước nhỏ eo mèo vào phòng, ở trong phòng khách của phòng xếp khách sạn bắt đầu bố trí nơi phỏng vấn, vô cùng cẩn thận. Mẫn Trùng lại tiến vào phòng ngủ đi tới trước giường, không có đóng cửa phòng ngủ, ngẫm đồng ý anh zai camera khiêng máy quay tới quay tiểu thụy tươi gọi ảnh để rời giường.

Mẫn Trùng thật sự là chưa từng có kinh nghiệm gọi Cố Vịnh Hoài rời giường, lại không dám quá quấy nhiễu anh, đành phải ghé lên, vỗ vỗ mu bàn tay Cố Vịnh Hoài, ở bên tai anh nói: “Anh Vịnh Hoài, tỉnh chút đi..... Tổ tiết mục tới phỏng vấn đó.”

Mỉ mắt Cố Vịnh Hoài nháy lên, có lẽ là bị thức tỉnh, nhưng buồn ngủ vẫn chưa bị từ trong đầu xua tan, thậm chí còn có cái bần rời giường rất nhỏ, thế là nhắm hai mắt, cánh tay dài nhấc lên, ôm Mẫn Trùng đến trong ngực mình.

Mẫn Trùng nằm bò trên người Cố Vịnh Hoài, mặt chầy đỏ bừng — phía sau bọn họ, camera vẫn quay đấy!

12. Chương 12

Edit + Beta: Vịt

Linh Linh là một nữ sinh năm 4 học truyền thông, nhờ quan hệ thân thích ở trong chương trình Kỳ nghỉ của nam thần tìm được vị trí trợ lý thực tập, chuyên giúp tổ phim xử lý các loại tạp vụ, giữa lúc làm việc một thành chó, chuyện hạnh phúc nhất, chính là kỳ vọng sau khi chương trình bắt đầu quay, có thể liếc thấy ốt của 5 nam thần trong chương trình.

Mặc dù ốt của các nam thần đã rất soái rồi, nhưng làm một nhan cầu có hoài bão xa xôi, Linh Linh đương nhiên sẽ không chỉ thỏa mãn với nhìn ốt, giấc mơ của cô nàng từ lúc thực tập tới nay, đó là có thể có một cơ hội, khoảng cách gần chính diện tiếp nhận bạo kích mỹ nhan của các nam thần.

Quay ngày đầu tiên, lúc dính lấy thầy nhiếp ảnh của cô nàng để cô nàng buổi tối đi theo làm phỏng vấn Cố Vịnh Hoài và Mẫn Trùng, Linh Linh cảm nhận được cảm giác gió bão mãnh liệt bị hạnh phúc bắn trúng giữa lưng.

Linh Linh từng được dạy dỗ, ở giới giải trí làm truyền thông, đối mặt với mỗi minh tinh, nhất định phải bình tĩnh, dùng thái độ công tác bình thường đối đãi, bèn đành phải cường chế tâm hồn hoa si bát quái của mình, đỏ mặt bình tĩnh nói: “Em sẽ chuẩn bị cẩn thận.”

Đợi đến buổi tối, Linh Linh xách túi đi theo các nhân viên khác gõ cửa vào phòng Cố Vịnh Hoài và Mẫn Trùng. Kết quả từ lúc vào cửa, làm một nữ thanh niên độc thân lớn tuổi, cô nàng đã bắt đầu bị ép ăn lương cầu của chồng chồng ảnh để thịt tươi.

Đầu tiên là tiểu thịt tươi Mẫn Trùng giống như mèo ôn nhu gọi Cố ảnh để rời giường bị Cố ảnh để ôm vào ngực, tiếp đó Mẫn Trùng lại bận trước bận sau tìm áo khoác mặc cho Cố Vịnh Hoài, rót nước nóng uống, giải thích với tổ chương trình Cố Vịnh Hoài hơi phát sốt tinh thần không tốt lắm; sau đó Linh Linh lại nhấn tiêm mà nhìn thấy, lúc Mẫn Trùng giúp Cố Vịnh Hoài vuốt tóc lúc ngủ hơi rối, Cố Vịnh Hoài một bộ chưa tỉnh ngủ, một tay lại cố chấp mà nắm tay Mẫn Trùng ở lòng bàn tay!

Linh Linh trợn mắt hốc mồm — Không nghĩ tới Cố ảnh để là chó săn bị đáng yêu như thế!

Chờ Mẫn Trùng giúp Cố Vịnh Hoài chỉnh sửa xong tóc tai, Cố Vịnh Hoài cuối cùng gần như tỉnh táo lại rồi, hai người ở trên sofa trước camera ngồi xuống, Linh Linh vội vàng tiến lên chuyển micro cho bọn họ, đồng thời không chút kiêng kỵ mà thưởng thức 3 giây mỹ nhan của 2 nam thần, sau đó chuột trũi trong lòng thét gào trong nháy mắt che lấp âm thanh cảm ơn của Mẫn Trùng và Cố Vịnh Hoài —

Trời ạ! Mũi Cố Vịnh Hoài cũng quá đẹp rồi đi! Vừa dài vừa cao! Dáng môi cũng sexy quá đi mất! Nam thần bốn thần! Làn da kia, lông mi kia của Mẫn Trùng, một cô gái như tui cũng hâm mộ ghen tị á! Còn có hai người này thần sự là trạng thái tẩy trang sao? Tại sao mắt Mẫn Trùng vẫn to vậy sáng vậy! Giống như tiểu vương tử trong mắt có sao a a a a a —

Linh Linh chuyển xong micro hơi có chút choáng váng mà lui ra, MC phụ trách phỏng vấn cầm kịch bản bắt đầu công việc: “Chúng tôi biết, thầy Cố và thầy Mẫn là một cặp chồng chồng nhiệt độ cực kỳ cao đồng thời cũng cực kỳ thần bí trong giới, vậy Kỳ nghỉ của nam thần chúng tôi làm một chương trình gần sát với trạng thái cuộc sống chân thật của nghệ sĩ, cũng là thuận theo ý kiến của các fans, cố ý chuẩn bị một phỏng vấn 30 câu hỏi về nhau của một đôi chồng chồng, vô cùng dễ, coi như là một phúc lợi cho fan CP. Vậy hai thầy nếu đều đã chuẩn bị xong, chúng ta bắt đầu thôi.”

Linh Linh không lẫn lộn giới cũng có thể nghe ra hàm ý câu nói của MC — vừa “nhiệt độ cao” vừa “thần bí”, rõ ràng là đang nói tình hình tình cảm của hai người Cố Vịnh Hoài và Mẫn Trùng vẫn chịu chất vấn của ngoại giới.

Fan CP? Không có chồng chồng nhà nào mà kết hôn rồi, tổ hợp CP vẫn lạnh tới cực Bắc, ngoại trừ hai người Cố Vịnh Hoài và Mẫn Trùng này.

Dự tính ban đầu của kịch bản mà tổ tiết mục thiết kế, 8 phần không phải muốn để bọn họ show ân ái, mà là muốn đào bới quá hân nhân bất hòa. Trước khi tới phỏng vấn, Linh Linh cũng nào bỏ ra rất nhiều tin tức ân ái tình cừu của chồng chồng giới giải trí, nhưng thời gian 3 phút ngược cầu sau khi vào cửa, đã khiến cô nàng nóng lòng nhảy vào mép hố CP. Hôn nhân bất hòa? Sao có thể chứ!

Bởi vì Cố Vịnh Hoài đột nhiên bị bệnh, Mẫn Trùng đã sớm ném chuyện này ra sau ốt, quên nói với Cố Vịnh Hoài càng quên mất chuẩn bị, cho dù trước khi đến đã trao đổi qua với Cố Vịnh Hoài rất nhiều chuyện từng phát sinh cùng với sở thích riêng của hai người, lúc này vẫn khó tránh khỏi có chút thấp thỏm, sợ bị người có tâm phát hiện trí nhớ xuất hiện rối loạn. Cố Vịnh Hoài gặp phải tập kích bất chợt, tâm tình ngược lại rất tốt, nhân nhạ gặt đầu: “Bắt đầu đi.”

“Được, cậu hỏi đầu tiên, nụ hôn đầu trong ấn tượng của hai người xảy ra lúc nào, ở đâu?”

Linh Linh ngồi trên ghế con trong góc, trợn to mắt — Vừa hỏi đã hỏi kinh vậy sao! Bên kia Mẫn Trùng nghe cũng rõ ràng ngơ ngác một chút, Cố Vịnh Hoài vẫn như cũ rất trấn định, nghĩ cũng không nghĩ sao, thốt ra: “3 năm trước, lúc ở nhà tôi thổ lộ.”

Khuôn mặt Mẫn Trùng hơi đỏ chút: “Em nhớ cũng là như vậy.”

“Câu hỏi thứ 2, là ai thổ lộ với đối phương trước?”

Cố Vịnh Hoài: “Tôi thổ lộ với Trùng Trùng trước.”

“Câu hỏi thứ 3, khoảnh khắc ban đầu đối phương khiến bạn động tâm là gì?”

Mẫn Trùng do dự một chút: “Tôi tưởng tôi làm diễn giả, lúc đứng trên bục nói chuyện.” Nhưng kỳ thực bản thân Mẫn Trùng không nhớ rõ, sau khi mất trí nhớ tỉnh lại, là động tâm với Cố Vịnh Hoài lúc nào đây? Kỳ thực cũng không phải khoảnh khắc đặc biệt nào đó, mà là từng chút một mấy tháng nay ở chung với nhau tích lũy đi.

Cố Vịnh Hoài: “Điện ảnh hợp tác hơn 3 năm trước Đại đào sát, lúc em ấy đưa nước hoa quả cho tôi.”

“Câu hỏi thứ 3, là ai thích đối phương trước vậy?”

Mẫn Trùng: “Tôi thích anh Vịnh Hoài trước.”

“Câu hỏi thứ 5, hai người cãi nhau thắm kín nhiều không?”

Mẫn Trùng: “Không nhiều lắm đi.”

Cố Vịnh Hoài: “Rất ít.”

“Câu hỏi thứ 5, nếu cãi nhau là ai nói xin lỗi nhận sai trước?”

Cố Vịnh Hoài: “Bên nào sai thì nói xin lỗi, nhưng nhận sai..... Bình thường đều là Trùng Trùng nhận sai trước.”

Mẫn Trùng có chút kinh ngạc nhìn mắt Cố Vịnh Hoài, vội vàng khoát tay: “Không không không, chúng tôi gần như đồng thời nhận sai á.” Sau khi mất trí nhớ cậu chưa cãi nhau với Cố Vịnh Hoài lần nào, có chút không tưởng tượng ra được cảm giác cãi nhau với Cố Vịnh Hoài.”

“Câu hỏi thứ 7, hai người có phải bởi vì công việc ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều không?”

Cố Vịnh Hoài: “So với những công việc tính chất khác, hẳn vậy.”

Mẫn Trùng: “Bất quá khoảng thời gian sau khi tôi xuất viện, anh Vịnh Hoài bên cạnh tôi rất nhiều.”

Mẫn Trùng nói xong câu này, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

“Câu hỏi thứ 8, đối phương ở trên ăn uống có sở thích và sở ghét đặc biệt gì không?”

Cố Vịnh Hoài: “Trùng Trùng rất thích ăn hải sản, đặc biệt là tôm, nhưng bây giờ vẫn còn trong giai đoạn hồi phục không thể ăn, hơn nữa dị ứng xoài.”

Mẫn Trùng: “Anh Vịnh Hoài..... Ừm, rất thích ăn món cay Tứ Xuyên và lẩu, không ăn sấu riêng và rau thơm.” Mẫn Trùng nghĩ thầm, vẫn may đã sớm đối diện, vạn nhất bị fans bối ra lỗi sẽ không tốt.

“Câu hỏi thứ 9, chuyện mà hai người thường làm nhất ở nhà là chuyện gì?”

Mẫn Trùng: “Ừm..... Làm đồ ăn nấu cơm, xem phim, chơi game.”

Cố Vịnh Hoài: “Làm tình” (tsb thật thà vcl =))))))))))

Mẫn Trùng: “!”

Mặt Mẫn Trùng xoạt cái đỏ cháy. Nhân viên bên cạnh đều cười, vẻ mặt “Chúng tôi hiểu chúng tôi hiểu”, Mẫn Trùng mở to mắt nhìn Cố Vịnh Hoài trong lòng cơ hồ muốn hét rầm lên — Sau khi xuất viện em với anh cũng không ngủ chung phòng! Tại sao đột nhiên bắt đầu giọng đòi trụ! Cố Vịnh Hoài nhưng đáp lại Mẫn Trùng bằng một ánh mắt thần nhiên mà chính trực.

“..... Câu hỏi thứ 10, từng đi du lịch nước ngoài riêng với nhau mấy lần?”

Mẫn Trùng: “3 lần thì phải.....”

Cố Vịnh Hoài: “Hai lần.”

Lúc này hai người là đồng thời mở miệng nói, vừa lúc nói con số không giống nhau. Mẫn Trùng nhất thời có chút sợ, Cố Vịnh Hoài lập tức mở miệng sung: “Xin lỗi, tôi quên mất lần cùng đi xem triển lãm đó, cái đó cũng tính, 3 lần.”

Mẫn Trùng biết Cố Vịnh Hoài nói khẳng định mới là đáp án chính xác, trong lòng có chút mất mát — hai người bọn họ ở chung 3 năm, hóa ra chỉ đi du lịch riêng 2 lần thôi sao?

“Câu hỏi thứ 11,” MC ngừng chút, “Các anh..... Ai công ai thụ?”

Cố Vịnh Hoài: “Tôi là công.”

Mẫn Trùng: “..... Tôi thụ.”

“Câu hỏi thứ 12, buổi tối bình thường bao nhiêu lần?”

Mẫn Trùng hơi ngổn ngang. Tiêu chuẩn lớn như vậy, chắc đoạn phỏng vấn này không phải phát lên TV, mà là định phát ngoài lễ đặc biệt trên website video. Nhưng mà, trí nhớ khoảng thời gian này của mình, cho tới giờ cũng không cùng giường với Cố Vịnh Hoài, giờ phải trả lời thế nào đây!!!!

Cố Vịnh Hoài nghe thấy vấn đề này cũng rõ ràng ngăn người, ngay sau đó khôi phục trấn định: “Một đến bốn lần.”

Sau khi nói xong khẽ cười cười: “Tôi nói chính là số lần bị mơ tỉnh.”

MC: “..... Vâng, chúng tôi hiểu. Câu hỏi thứ 13, một lần thời gian bao lâu?”

Cố Vịnh Hoài: “Có lẽ nửa tiếng đến một tiếng đi.”

Nhiệt độ trên mặt Mẫn Trùng đã có thể nấu chín trứng gà sống. Tổ chương trình này, chuẩn bị đều là vấn đề gì thế hả!

13. Chương 13

Edit + Beta: Vịt

Kỳ nghỉ của nam thần phát sóng ngày đầu tiên, màn đạn trên website video thành hiện trường vô số thiếu nữ nhảy vào hố CP chồng chồng, người qua đường nhào nhào tỏ vẻ vốn muốn tới xem hiện trường tai nạn cùng tham gia chương trình của Cố Vịnh Hoài và Mẫn Trùng, kết quả lại ngoài ý muốn bị đút đầy mồm thức ăn cho chó, đối với lần này chỉ có thể cảm thán một câu “Thơm thật”.

Kỳ nghỉ của nam thần phát sóng ngày thứ 2, CP chồng chồng chính thức đặt tên là “CP quả cam rửa”, cũng dùng tốc độ Hằng Nga đầu tháng lên trời leo lên top 3 bảng CP siêu thoại.

Kỳ nghỉ của nam thần phát sóng ngày thứ 3, trạm sản lượng CP lên sàn, manga đồng nhân văn tiểu hoàng vẫn liên quan đến Quả Cam Rửa tỏa ra như nấm, rất nhiều thiếu nữ khả năng ngay cả đêm đầu của mình cũng vẫn chưa trải qua, dưới ngòi bút vì tư thế của hai người Cố Vịnh Hoài Mẫn Trùng khai phá ra lại quả thực muốn làm cho người ta cảm thán trí tuệ thiên phú của loài người ở chuyện tình dục.

Quay kỳ một chương trình chỉ có 3 ngày, thời gian giữa lúc đó vẫn còn dài. Mẫn Trùng sau khi quay 5 kỳ chương trình, thân thể khôi phục trên căn bản không sai biệt lắm, thế là Lý Thanh Thanh tranh thủ cho cậu nam chính bộ phim thanh xuân vườn trường Lớp cách vách sau khi tuyển chọn, kỳ đầu tiên của chương trình phát sóng chưa được mấy ngày đã kéo Mẫn Trùng đi thử vai.

Lớp cách vách kể về một chàng trai yêu nghệ thuật nhưng thành tích rất kém cỏi và một nữ thần top 5 vườn trường ở lớp mũi nhọn cách vách. Nội dung phim không tránh được motif phim vườn trường, nhưng Mẫn Trùng xem qua tiểu thuyết nguyên tác, rất nhiều chi tiết đều cực kỳ đả động lòng người.

Gần đây phim thanh xuân vườn trường đại hỏa, tiểu thuyết của Lớp cách vách lại là đại IP, đạo diễn còn là Lý đạo cầm qua vô số giải Kim Thị, vì vậy cạnh tranh vai nam chính phá lệ kịch liệt. Lúc Mẫn Trùng đợi lên diễn, đặc biệt tìm góc an tĩnh ngồi, sau đó có chút chột dạ lấy điện thoại ra, mở trạm B, sau đó đeo tai nghe — bắt đầu xem video liên quan tới Quả Cam Rửa.

Video cut của chương trình Kỳ nghỉ của nam thần, Mẫn Trùng cơ hồ đều đã xem một lần rồi, có lần lúc ở nhà xem còn bị Cố Vịnh Hoài phát hiện. Nhắc tới cũng kỳ quái, Mẫn Trùng lúc một mình xem edit CP không chút nào cảm thấy không đúng, còn xem tới say sưa ngon lành; nhưng lúc Cố Vịnh Hoài cũng hứng

thứ 10 phần ngồi bên cạnh cùng xem, Mẫn Trùng liền trở nên đứng ngồi không yên, phối với video cut tình ca thiếu nữ tỏa bóng phần hồng kia liền xem thế nào cũng cảm thấy kỳ cục, quả thực giống như xử tội công khai vậy.

Mẫn Trùng lấy lại tinh thần, video trên điện thoại đã phát hơn 10s. Video này là video ghép cp nhân vật mà cậu và Cố Vịnh Hoài từng diễn, cắt hiệp khách cậu diễn và tướng quân Cố Vịnh Hoài diễn vào nhau, vốn là hai nhân vật cực kỳ xa lạ, kết hợp với BGM bi thương, vậy mà còn rất hợp lý.

Mẫn Trùng dần dần bị dẫn vào cảnh, lúc đang hơi chút cảm động, có người đột nhiên ở trên vai cậu vỗ một cái: “Anh Trùng Trùng!”

Mẫn Trùng bị dọa nhảy lên một cái, theo bản năng ấn khóa màn hình, ngẩng đầu nhìn lên, Trương Tư Viễn đang cười hì hì nhìn mình.

“Tư Viễn à, dọa chết anh rồi.” Mẫn Trùng thả lỏng xuống, “Sao thành linh vậy chứ?”

“Em nhưng không có bất thành linh,” Trương Tư Viễn nói, “Lúc em đi tới có phát ra âm thanh, là anh xem video nhập thần quá đó. Hì hì, là đang xem video edit của anh với anh Vịnh Hoài ạ?”

Mẫn Trùng đỏ mặt, nhưng trước mặt chàng trai ít hơn mình 5 tuổi vẫn cố chống đỡ khí tràng: “Đúng vậy, xem edit nhân vật như này, anh cảm giác giống như kiếp trước trải qua với anh Vịnh Hoài như vậy á, cực kỳ thần kỳ.”

“Nói tới, nhân vật tướng quân kia của anh Vịnh Hoài, với nhân vật hiệp khách của anh, hình như còn quay cùng đợt ạ?”

“Đúng thế,” Mẫn Trùng đối với hành trình quan trọng lúc trước của Cố Vịnh Hoài và mình đều đã nghiên cứu, “Lúc đó bọn anh vẫn chưa kết hôn, anh Vịnh Hoài còn tới tham ban anh đó.”

Tán gẫu hai câu, Mẫn Trùng liền bị nhân viên gọi đi thử vai. Trước khi đi, Trương Tư Viễn còn gọi cậu lại: “Đúng rồi anh, sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn.” Mắt Mẫn Trùng cong cong mà cười.

Bản thân Mẫn Trùng cảm giác thử vai phát huy rất tốt, sau khi đi ra lập tức có chút tung tăng mà gọi điện thoại cho Cố Vịnh Hoài, nhưng đầu kia điện thoại là tiếng máy móc lạnh lẽo, nhắc nhở cậu đối phương đã tắt điện thoại.

Mẫn Trùng nhớ tới, mấy hôm trước Cố Vịnh Hoài lúc ra cửa đã nói với mình, bộ điện ảnh anh đang quay rất nhiều cảnh nổ sập và đánh võ, cảnh đêm lại nhiều, đoán chừng phải ở tổ phim hao tổn rất lâu.

Khả năng hiện tại, anh đang bận tới không thể dứt được.

Mẫn Trùng nghĩ như vậy, khí áp trên thấp xuống người mắt thường cũng có thể nhìn thấy, giống như bị người ấn xuống nút “OFF”, không có tinh thần gì ngồi lên xe tài xế lái tới.

14. Chương 14

Edit + Beta: Vịt

Trong mưa to gió lớn, trùm thuốc phiện một thân quần áo da đen, lão đảo chạy vào bãi đất hoang ngoại ô, máu tươi trên trán hòa với nước mưa, một đường chảy vào cổ áo, xích vàng đeo trên cổ bị máu nhuộm đỏ, dưới bầu trời ảm đạm đè nén tạo thành một loại mỹ cảm yêu dị.

Trên đồi trùm thuốc phiện có vết thương, lúc chạy trốn chạy rất chậm, rất nhanh đã bị đám cảnh sát đuổi kịp. Cảnh sát nhỏ chạy trước tiên bay lên một cước đạp ngã hắn, sau đó trên cao nhìn xuống, khinh miệt mà đánh giá trùm thuốc phiện khiến vô số người nghe tiếng đã sợ vỡ mật, lúc này lại chặt vật dìm thường.

Cảnh sát nhỏ nhất thời không có phòng bị, trùm thuốc phiện xoa xoa máu trên cằm, đột nhiên đứng dậy, vùng nắm đấm đánh về phía mặt cảnh sát nhỏ!

Cảnh sát nhỏ bị đánh lảo đảo về sau hai bước, bỗng chốc đỏ mắt, tức giận chửi câu thô tục, giống như phát điên đẩy trùm thuốc phiện trên mặt đất, chân đá tay dấm.

Sau đó các đội viên đội phòng chống ma túy chạy tới kéo ra hai người, đội trưởng tiến lên, đập còng tay cho trùm thuốc phiện.

Trùm thuốc phiện bị thương nghiêm trọng, bị còng tay một chút cũng không phản kháng, cũng lúc này ngẩng đầu nhìn đội trưởng đội phòng chống ma túy trước mặt.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

“Dừng!”

Máy vẩy nước tạo mưa lập tức dừng lại, đạo diễn sau khi hô dừng, mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình, chau mày: “Ánh mắt cuối cùng của Cố Vịnh Hoài chưa đến nơi.” Nói xong ngoắc ngoắc tay với diễn viên quần chúng: “Đã diễn 4 lần rồi, tiêu hao hơi lớn, nghỉ ngơi chút đi. Vịnh Hoài cậu tới đây, tôi giảng thêm cho cậu về cảnh.”

Cố Vịnh Hoài có chút mệt mỏi thở dài, trợ lý vội vàng cầm lấy khăn lông chạy lên trước, muốn lau tóc cho anh. Cố Vịnh Hoài nghiêng đầu né tránh, lấy khăn lông trên tay trợ lý tới, tự mình vừa lau vừa đi về phía đạo diễn.

“Trùm thuốc phiện sau khi bị tóm, vẫn chỉ là bắt đầu. Hắn đã sớm kế hoạch xong sau này phải từ trong tù chạy trốn như nào, cho nên lúc bị bắt, hắn cũng không có nhiều bối rối, mà là một loại trạng thái khá thần nhiên. Lúc trước chạy trốn, bắt quá là làm bộ.”

“Đội trưởng đeo lên còng tay cho trùm thuốc phiện, là người mà hắn hồi trẻ sùng bái nhất. Thân phận quá khứ đề tiện của hắn, không cách nào tới gần y, hiện tại hai người gần như vậy, lại dùng một loại phương thức mà hắn trước đây vô luận thế nào cũng không nghĩ tới. Cái ngẩng đầu nhìn y kia, kỳ thực là một loại hoài niệm đối diện quá khứ.”

“Nhưng hắn dù sao cũng đã trở thành trùm thuốc phiện, đã không còn là thiếu niên trước kia nhất gan lại tự ti. Ánh mắt đó, cũng không hẳn là sạch sẽ giống như thiếu niên chân chính kinh nghiệm sống chưa nhiều, mà là lần chút tạp chất, giống như tiếng kẹt kẹt CD cũ sẽ phát ra.”

“Vấn đề vừa nảy của cậu, cảm giác tạp chất có, nhưng quá nhiều, ánh mắt kia thoát nhìn có chút độc, không cách nào khiến người ta cảm nhận được quá khứ phức tạp của nhân vật trùm thuốc phiện này.”

Đạo diễn sau khi nói xong, an ủi mà vỗ vỗ vai Cố Vịnh Hoài: “Đây thực sự là một cảnh khó nắm bắt nhất trong cả bộ phim không sao đâu, tiếp tục tìm tâm tình.”

Cố Vịnh Hoài không nói gì, chỉ là gật gật đầu, sau đó tìm góc an tĩnh, một mình ngồi suy tư.

Kỹ thuật diễn của Cố Vịnh Hoài mặc dù ở trong giới giải trí coi như là cực kỳ cừ, nhưng cũng có nhược điểm, đó chính là trời sinh khí chất quá chính trực, không nắm chắc nhân vật phản diện. Cố Vịnh Hoài biết nhược điểm của mình ở đâu, thế là hết sức quý trọng bộ phim có thể khiến mình đột phá này, cho dù trùm thuốc phiện chỉ là nam hai, cũng không chút do dự nhận tới.

Kéo dài một buổi chiều, mãi tới lúc trời sắp tối, đạo diễn rốt cục thả lỏng, qua cảnh trùm thuốc phiện bị tóm. Không đợi cả tổ phim thả lỏng xong, đạo diễn lại nói tiếp: “Nghỉ ngơi một chút, một tiếng nữa rồi tới bãi quay cảnh đêm.”

Trợ lý nhỏ mới tới là bán fan của Cố Vịnh Hoài, thấy Cố Vịnh Hoài chạy cả buổi chiều, còn dầm mưa cả chiều, đau lòng tới không được, “Anh Vịnh Hoài, nếu không chúng ta nói với đạo diễn chút, nghỉ ngơi thêm lát đi, anh cũng mệt mỏi cả ngày rồi.”

“Trong cả tổ phim, ai mà không mệt cả ngày?” Cố Vịnh Hoài khoát khoát tay, “Trần đạo luôn luôn đều là tam lang liều mạng, anh cũng không muốn cản trở.”

Còn có chưa nói ra — Cố Vịnh Hoài vừa tìm được một trạng thái cơ hồ hoàn mỹ, đạo diễn cũng cảm giác được, cho nên muốn rèn sắt khi còn nóng, tiếp đó quay hai cảnh, giúp anh củng cố cảm giác.

Chiến sĩ thi đua Cố Vịnh Hoài ở trên xe nghỉ ngơi chốc lát, lập tức lại bắt đầu làm việc, lần này phát huy của anh khiến đạo diễn cực kỳ hài lòng, nhưng diễn viên đối diện với anh lại liên tiếp xảy ra sự cố, chờ mấy cảnh trong kế hoạch quay xong, đã là hơn 11h đêm.

Sau khi kết thúc công việc, cả người Cố Vịnh Hoài rốt cũng cũng triệt để thả lỏng xuống, song vừa thả lỏng đã không mang đến cho anh bao nhiêu cảm giác thoải mái, ngược lại có loại bất an quên mất chuyện gì dần dần dâng lên trong lòng.

Là gì đây?

Có người chạy chậm tới đây, Cố Vịnh Hoài nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu nhìn — là trợ lý nhỏ Tề Tề của mình. Điện thoại trên tay Tề Tề trong đêm đen lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

Nghĩ tới — Điện thoại của mình quảng ở khách sạn, cả ngày không mang theo.

Hôm nay còn là sinh nhật Trùng Trùng.

Cố Vịnh Hoài bỗng chốc thanh tỉnh.

Tề Tề lái xe, dưới chỉ thị của Cố Vịnh Hoài kinh hồn táng đảm mà siêu tốc vượt đèn đỏ, lúc dừng tốc độ sinh tử đưa Cố Vịnh Hoài về nhà, vẫn qua 12h.

Cố Vịnh Hoài có chút vội vàng mà ấn mật mã mở cửa, bởi vì hỗn loạn thậm chí còn ấn sai 2 lần, lần cuối cùng rốt cục ấn đúng, sau khi mở cửa, Cố Vịnh Hoài ngơ ngác một chút.

Đèn sàn trong phòng khách nhàn nhạt phát sáng, Mẫn Trùng xiêu vẹo trên sofa, thoát nhìn đã ngủ rồi, trên bàn trà trước mặt để một cái bánh ngọt nhỏ vẫn chưa tháo niêm phong.

15. Chương 15

Edit + Beta: Vịt

*** Chương cuối tý có nhe

Cố Vịnh Hoài nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau khi thay dép, không có bật đèn, trực tiếp đi tới trước mặt Mẫn Trùng, cúi người nhìn cậu.

Trong ánh đèn ảm đạm, đường viền ngũ quan Mẫn Trùng hoàn hảo được vẽ ra, dùng đỉnh mũi làm ranh giới, nửa mặt được ánh đèn ôn nhu bao phủ, một nửa mặt bị giấu dưới bóng mờ. Cậu ngủ dường như rất say, lồng ngực cũng theo hô hấp vững vàng phập phồng nho nhỏ.

Cố Vịnh Hoài không tiếng động nhìn một hồi, trong lòng mềm tới rồi tỉnh rồi mù. Anh cẩn thận vươn tay, một tay nắm sau lưng Mẫn Trùng, một tay khác luồn dưới đầu gối cậu, muốn ôm người về phòng ngủ, kết quả vừa mới phát lực, Mẫn Trùng đã tỉnh táo mở mắt ra: “Anh Vịnh Hoài, về rồi?”

“Ừ, anh ôm em về phòng.”

“Chờ chút, trước chờ chút.”

Mẫn Trùng tỉnh táo chút, khăng khăng muốn Cố Vịnh Hoài thả cậu xuống. Cố Vịnh Hoài đành phải buông tay. Mẫn Trùng có chút lười biếng tựa vào trên lưng sofa, thần sắc có chút mờ mịt trống rỗng, một câu cũng không nói.

Cố Vịnh Hoài đau lòng ghé lên trước, sờ sờ trán cậu: “Trùng Trùng, xin lỗi, anh..... Thôi vậy, anh cũng không muốn kiểm soát. Anh không nên quên sinh nhật em. Anh sai rồi.”

Mẫn Trùng tỉnh tỉnh tốt trước sau như một: “Trước ăn bánh ngọt cùng em đi. Em ở công ty ăn với chị Thanh Thanh rồi, một miếng này đặc biệt giữ lại chờ anh về.”

Mẫn Trùng rất bình tĩnh, mà trái tim Cố Vịnh Hoài vẫn treo lên không bỏ xuống được. Anh nhìn Mẫn Trùng mở bao bánh ngọt ra, dùng dĩa cắt bánh ngọt thành 2 miếng đựng trong đĩa, lại đưa đĩa cho anh. Cố Vịnh Hoài nhận lấy đĩa, không biết nên nói gì mới phải, Mẫn Trùng bưng đĩa liền tự mình ăn. Cố Vịnh Hoài bất đắc dĩ, đành phải cũng ăn theo. Anh lại không giỏi ăn nói, gặp phải trường hợp toi mạng, ngoài trừ nhận lỗi, không biết nên làm cái gì mới tốt.

Mẫn Trùng hai ba miếng ăn xong bánh ngọt, để đĩa xuống, rót cục mở miệng: “Anh Vịnh Hoài, anh chưa tặng quà sinh nhật cho em.”

Cố Vịnh Hoài nói: “Kỳ thực anh đặt xong rồi, chỉ bắt quá từ châu Âu gửi tới đây đọng lại ở hải quan, hai hôm nữa nhất định sẽ mang tới trước mặt em, anh thề.”

Mẫn Trùng lắc lắc đầu: “Quà cũng phải tặng cùng ngày. Em hiện giờ muốn ngay.”

Cố Vịnh Hoài rất ít nhìn thấy Mẫn Trùng có chút tùy hứng như vậy, không biết làm thế nào mới tốt: “Vây..... làm sao đây? Em có gì muốn không? Anh hiện tại có thể lấy được nhất định cảm tới cho em.”

Mẫn Trùng thẳng tắp nhìn mắt Cố Vịnh Hoài: “Anh Vịnh Hoài, em..... em muốn một nụ hôn.”

Cố Vịnh Hoài ngây ngẩn cả người, quả thực không thể tin được lỗ tai mình, ngây mấy giây, mới thăm dò, khắc chế, hôn hôn gò má Mẫn Trùng.

“Không phải hôn kiểu này.” Mẫn Trùng lúc Cố Vịnh Hoài sắp đứng dậy cách xa mình duỗi tay ôm lấy cổ Cố Vịnh Hoài, cậu có thể cảm giác được mặt mình đã nóng lên, nhưng nhờ mấy chén rượu uống ở dạ tiệc, Mẫn Trùng vẫn nâng người lên, dán vào môi Cố Vịnh Hoài, sau đó nhẹ nhàng, trúc trắc mà liếm liếm khoe miệng Cố Vịnh Hoài.

Cố Vịnh Hoài cảm giác trong não có thứ gì đó, “Bang” một tiếng cắt đứt.

Một giây sau, Mẫn Trùng cũng cảm giác mình bị một đôi tay có lực ôm vào trong ngực, nụ hôn giống như cuồng phong bạo vũ đánh tới. Trong nghẹt thở giống như chết đuối, cậu có chút luống cuống giơ tay lên, ôm lấy sau lưng Cố Vịnh Hoài.

Trong nháy mắt Mẫn Trùng ôm lấy Cố Vịnh Hoài, lý trí Cố Vịnh Hoài đột nhiên trở lại, anh lập tức dừng lại động tác, cố gắng khắc chế chính mình, buông lỏng đôi môi Mẫn Trùng.

Hai người vẫn như cũ cách cực gần, thở dốc nặng nề ái muội đan xen lẫn nhau.

Mẫn Trùng cúi đầu, dường như đang xấu hổ, lại dường như đang ấp ủ cái gì, một lát sau cậu ngẩng mặt, tràn đầy oán trách nói: “Anh Vịnh Hoài, em..... em thật sự thích anh, anh sao luôn coi em là trẻ con không tin em?”

“Em muốn ôm anh, em muốn hôn anh, em muốn..... em muốn ngủ cùng giường với anh, sau anh không tin em thích anh chứ?”

“Anh có biết em kỳ thực rất sợ hay không..... Anh hôm nay một mực không nghe điện thoại của em, không rep tin nhắn, em biết anh bận rộn, nhưng em thật sự rất sợ.....”

Mẫn Trùng tới tới cuối đã hơi mang theo chút nức nở. Trái tim Cố Vịnh Hoài cơ hồ muốn xoắn lại — Anh vẫn luôn cho rằng chỉ cần mình yêu Mẫn Trùng là được rồi, nhưng hiện tại, anh rốt cục ý thức được Mẫn Trùng chân chính muốn là cái gì — Cậu quá thiếu cảm giác an toàn.

“Anh xin lỗi.” Cố Vịnh Hoài một lần nữa cúi người hôn Mẫn Trùng, ôn nhu lưu luyến mà thâm tình. Nụ hôn ngắn ngủi sau khi kết thúc, anh ôm lấy dưới đầu gối Mẫn Trùng, ôm người vào phòng ngủ mà mình vẫn luôn ngủ một mình.

Lúc Mẫn Trùng đột nhiên bỗng lên kinh hô một tiếng, chờ lúc cậu bị đặt trên giường, ngẩng mặt nhìn Cố Vịnh Hoài, cậu kinh ngạc phát hiện giữa hai chân Cố Vịnh Hoài đã chống lên một túp lều nhỏ.

“Kỳ thực..... Anh cũng nhin rất vất vả.” Cố Vịnh Hoài thật thấp cười một tiếng, đề Mẫn Trùng phía dưới, chuyên chú nhìn ánh mắt cậu, “Em nguyện ý chứ?”

Âm thanh bị Cố Vịnh Hoài cố ý đề thấp thật sự có chút gợi cảm, đầu tai Mẫn Trùng đều nóng lên, ngay cả như vậy, cậu vẫn mang theo khuôn mặt đỏ ửng hôn môi Cố Vịnh Hoài: “Nguyện ý. Em yêu anh mà.”

Đèn phòng ngủ tắt, tiếp đó tràn tiếng rên rỉ tình sắc vụn vặt cùng với thở dốc vang lên, càng ngày càng kịch liệt, qua hồi lâu mới bình tĩnh trở lại.

Ánh trăng từ sau mây chạy ra, đôi mắt mê ly cùng với sắc mặt ửng hồng của Mẫn Trùng trở nên rõ ràng chút. Cố Vịnh Hoài cười cười, cùng thiếu niên đắm chìm trong dư vị cao trào trao đổi một nụ hôn triền miên.

=====

Chương này ban đầu tác giả có viết cảnh hôn chân thực hơn tý tẹo nhưng khs vẫn bị Tấn Giang khóa cảnh hôn =)))))) nên mới có cảnh H ngắn ngủi như này

16. Chương 16: End

Edit + Beta: Vịt

Ngày hôm sau, lúc Mẫn Trùng mơ hồ mà tỉnh lại, thỉnh linh đập vào mi mắt, là lồng ngực to lớn bán che dưới lớp áo tắm của Cố Vịnh Hoài.

Bởi vì cảm thấy tư thế ngủ không quá thoải mái, Mẫn Trùng theo bản năng chấn động, kết quả bộ vị nào đó không thể nói ở hạ thân lập tức truyền đến cảm giác khó chịu và kỳ quặc. Động tác Mẫn Trùng điều chỉnh tư thế ngủ lập tức cứng lại, lại nhìn vết cào ải muội trên vai Cố Vịnh Hoài, ký ức điên loạn đảo phượng đem qua hấp lại, tần số nhịp tim Mẫn Trùng bỗng chốc tăng mạnh tới cơ hồ khiến người ta khó có thể thừa nhận, cả người “vù” một cái, dứt khoát nhắm mắt chui vào chăn.

Úm mình ở trong chăn, Mẫn Trùng vẫn không nhin được bắt đầu ngượng ngùng hồi vị tối qua. Ban đầu hơi đau là thật, nhưng Cố Vịnh Hoài ôn nhu như vậy mà đối xử với cậu, trong động tác tràn đầy đều là ái ý, Mẫn Trùng cũng nhin xuống.

Nhấn nại chân chính kỳ thực cũng bắt quá một lát, dưới dụ dỗ của Cố Vịnh Hoài, Mẫn Trùng rất nhanh liền tiến vào cảnh đẹp; cũng chính bởi vì khoái ý che mắt não, Mẫn Trùng mới sẽ ở dưới thân Cố Vịnh Hoài la khóc ra những lời mà bây giờ nhớ lại, cũng cảm thấy thẹn vô cùng.

Bất quá, làm tình với người trong lòng, cảm giác thật sự rất tốt đẹp. Sau khi trải qua tối hôm qua, Mẫn Trùng luôn cảm thấy có chút gì không giống với lúc trước. Loại cảm giác lục bình kể từ sau khi mất trí nhớ, luôn lắc lư trên mặt nước không thấy nữa, thay vào đó là an ổn bước lên lục địa và ngọt ngào như gió đêm ngày xuân lướt qua mặt.

Mẫn Trùng lại từ trong chăn chui ra, an tĩnh nhìn khuôn mặt Cố Vịnh Hoài. Có lẽ bởi vì thời gian trước quay phim quá mệt mỏi, Cố Vịnh Hoài cho tới bây giờ cũng vẫn chưa tỉnh. Mẫn Trùng nhẹ nhàng đặt tay trước tim Cố Vịnh Hoài, có thể cảm giác được nhịp tim vững vàng của anh, cùng với lồng ngực phập phồng.

Cố Vịnh Hoài nhắm mắt ngủ yên nhìn qua rất ôn hòa, một thân khí tràng cường đại đều bị thu liễm. Cho dù ngũ quan góc cạnh rõ ràng vẫn lộ ra một cỗ cảm giác sắc bén, nhưng lúc xen lẫn trong ôn hòa ngủ say, cảm giác sắc bén không chỉ không phát huy tác dụng, ngược lại thêm vài phần gợi cảm.

Mẫn Trùng nhìn tới càng ngày càng tâm ngứa, không nhin được ghé lên, nhẹ nhàng hôn gò má Cố Vịnh Hoài, sau đó hài lòng mà muốn rút lui.

Lúc này, biến cố nảy sinh. Cố Vịnh Hoài đột nhiên mở mắt, khước miệng ngậm cười, nhìn qua rất thư thái, không mang theo một chút buồn ngủ, nhanh chóng trở mình đè người muốn trốn ở phía dưới: “Trùng Trùng, bị anh tóm được rồi.”

“Ừm.....”

.....

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Kết quả của vận động sáng sớm là hai người tối qua trước khi ngủ mới tắm rửa, hiện tại lại phải tắm lần nữa. Cố Vịnh Hoài sau khi tắm xong mặc quần áo tử tế đi thẳng tới phòng bếp làm bữa sáng, 20 phút sau, Mẫn Trùng mặc đồ ở nhà mới, đỏ mặt từ trong phòng tắm đi ra, Cố Vịnh Hoài cười với cậu một tiếng: “Tắm xong rồi? Mau tới ăn đi.”

Cố Vịnh Hoài nấu hai bát mì cà chua, còn thêm hành thái, trên bàn bày hai cốc sữa chua và táo đã xắt xong. Mẫn Trùng ăn hai miếng mì, từ đáy lòng nói: “Anh Vịnh Hoài, mì anh làm càng ngày càng ngon.”

“Á?” Cố Vịnh Hoài một bộ hoài nghi, “Em mất trí nhớ tới nay, tối qua không phải lần đầu tiên ăn phía dưới của anh sao? Sao thế, nhớ lại chuyện trước đây?”

Mẫn Trùng sững sốt một chút, sau khi kịp phản ứng thứ đòi truy Cố Vịnh Hoài nói, một ngụm nước nóng sặc ở cổ họng, ho khan không ngừng.

(Giải thích chỗ này cho ai không hiểu. “hạ diện” nghĩa là “nấu mì” cũng có nghĩa là “phía dưới”. Ông Cố ổng cố tình hiểu theo nghĩa sau =)))))) Cơ mà lúc tôi dịch câu trên tôi cũng đã nghĩ tới nghĩa “Phía dưới của anh càng ngày càng ngon”, ai dè phía dưới ổng nói vậy thật =))))))))

Cố Vịnh Hoài có chút bị dọa, vội vàng đi rót nước cho cậu: “Được rồi được rồi, giỡn thôi, nào, uống ngụm nước.....”

Mẫn Trùng thật vất vả bình phục lại, lỗ tai đỏ vùi đầu ăn mì. Trên bàn ăn an tĩnh một lát, Mẫn Trùng lại có chút không nhin được lòng hiếu kỳ, ngẩng đầu hỏi: “Anh Vịnh Hoài, hai chúng ta trước đây lúc ở cùng nhau..... Là kiểu gì chứ?”

“Ừm.....” Cố Vịnh Hoài rút ra một tờ khăn giấy lau lau môi, nhớ lại chút, “Trước đây à, em cũng giống hiện tại, rất dễ xấu hổ, nhưng lại rất thích gần gũi bên cạnh anh, cũng thích tiếp lời với anh. Khả năng khi đó em hơi mệt đi, bởi vì anh đúng là, không biết chủ động tạo đề tài với người khác lắm, cho nên lúc hai chúng ta ở cùng nhau rất yên lặng, đều là em cố gắng tìm đề tài.”

“Á, đã có thể cảm giác được em đang ”cố gắng” tìm đề tài, vậy em hẳn rất không tự nhiên đi?”

“Kỳ thực anh không để ý, lúc ở cùng với em, bất kể nói hay không, nói cái gì, anh cũng cảm thấy rất tốt. Anh cảm thấy có lỗi chính là, anh luôn không có quá nhiều thời gian bên cạnh em, anh cho rằng anh chỉ cần yêu em là đủ rồi, nhưng hóa ra em vẫn luôn không có cảm giác an toàn như vậy,” Trong mắt Cố Vịnh Hoài hàm chứa áy náy, “Hóa ra chỉ yêu là không đủ, vẫn phải có hành động tương ứng, truyền đạt yêu thương tới em.”

“Anh trước kia vẫn luôn không nghĩ qua. Nhưng tối qua trước khi ngủ, anh đột nhiên nghĩ đến, nếu như em lúc trước không dính anh, cũng không quá thích phản ứng anh, anh cũng có thể sẽ lo lắng, em có phải thay lòng hay không.”

“Cho nên, yêu là cần hai bên truyền đạt, anh cảm thấy anh trước đây làm không tốt, sau này, anh sẽ từ từ bù đắp.”

Cố Vịnh Hoài rất ít khi một lần nói nhiều như vậy, Mẫn Trùng đối diện ánh mắt sâu xa của anh, nhất thời cũng không biết nên nói gì. Cố Vịnh Hoài nhẹ nhàng mà cười cười, vỗ vỗ mu bàn tay cậu: “Nhanh ăn đi, nếu không ăn mì sắp hỏng rồi.”

Đương nhiên, yêu xác thực cần phải hai bên truyền đạt, nhưng phim vẫn phải tiếp tục quay. Cố Vịnh Hoài ở nhà nghỉ ngơi chưa được 2 ngày đã lại chạy về phim trường, chỉ bất quá anh lúc nghỉ ngơi quay phim, luôn sẽ gửi wechat tán gẫu với Mẫn Trùng. Cho dù hai người tán gẫu thế nào cũng bất quá là nói mất việc

vật cuộc sống, cũng không thể tán gẫu phong phú, nhưng Cố Vịnh Hoài cảm thấy mệt mỏi quay phim cũng có thể giảm bớt rất nhiều, giống như sạc điện vậy.

Qua một tuần, Mẫn Trùng cũng vào tổ quay phim. Mẫn Trùng luôn luôn đều chuyên nghiệp thậm chí thận trọng, ngày đầu quay phim cũng không nhìn điện thoại, một mực phi thường khiêm tốn mà cùng đạo diễn tham khảo vấn đề kỹ thuật diễn. Cố Vịnh Hoài bên kia lúc muốn sạc điện cũng không tìm được người, sắc mặt đen đi mấy độ.

Trợ lý nhỏ một mực theo đoàn chăm sóc Cố Vịnh Hoài đại khái hiểu Cố Vịnh Hoài vì cái gì phiền lòng, linh cơ chợt động, dâng lên cho Cố Vịnh Hoài một kế sách. Cố Vịnh Hoài sau khi nghe cảm thấy rất được, cười ngoài miệng khen ngợi chị gái trợ lý, sau đó cầm điện thoại đăng weibo.

Mẫn Trùng bên kia quay phim cả ngày, mãi tới lúc ăn tối mới có thể cẩn thận nghỉ ngơi chút. Cậu vừa tẩy trang xong, trợ lý đã cầm điện thoại của cậu đi tới, vẻ mặt rất ư vi diệu: “Anh Trùng, anh xem chút đi, anh Cố đăng weibo.”

“Sao, anh ấy đăng cái gì.....”

Mẫn Trùng mở app Weibo, trong tin tức được chú ý nhiều, hạng nhất trên top chính là động thái Cố Vịnh Hoài một giờ trước đăng: “Vợ à em lúc quay phim cũng không để ý anh chút, anh nhớ em lắm luôn.” Kèm thêm một tấm ảnh chụp màn hình chat mà anh gửi cho Mẫn Trùng mấy tin cũng không nhận được reply, phía sau còn thêm ảnh của mình.

Mẫn Trùng giống như mấy fans hét chói tai phía dưới, bị weibo giống như bị người khác hồn xuyên này của Cố Vịnh Hoài, dọa không nói ra lời.

===END===

=====

Ày vậy là lại một bộ nữa hoàn rồi T.T Đặt chữ End cho bộ này cũng là lúc tui chính thức gác kiếm một tháng:((((Một tháng sau thì pass mọi thứ tui sẽ comeback hoành cmn tráng =)))

Bản word tui cũng đã export ra pdf xong, các thím nhớ để ý trên page Vịt Quạc Quạc nhé, link down sẽ có trong vài phút nữa.

KHÔNG REPOST KHÔNG CHUYỂN VER DƯỚI MỌI HÌNH THỨC.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mat-tri-nho-lam-lai-tu-dau-voi-ong-xa>